

Proletari din toate țările, uniți-vă!

regională
119X-Deva

GHEORGHE

GHEORGHIU-DEJ:

**NIKITA
SERGHEEVICI
HRUȘCIOV:**

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

„Prietenia de ne-
zdruncinat dintre
Republica Populară
Română și Uniunea
Sovietică este cauza
scumpă a întregului
popor român“.

„Între popoarele
noastre s-a creat o
prietenie trainică,
indestructibilă.
Avem un singur țel
— construcția vieții
noi, construcția so-
cialismului și comu-
nismului“.

Tovarășii Nikita Sergheevici Hrușcirov și Gheorghe Gheorghiu-Dej răspund aclamațiilor sutelor de mii de bucureșteni care au întâmpinat delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice

IN ACEST NUMĂR:

● **PAȘI SPRE COMUNISM**

Semnează: M. OPRIȘAN, E. A. DOLINIUK, L. GHEORGHE (pag. 6—7)

● **PIATRA FILOZOFALĂ A IONILOR**

de EM. ROMAN (pag. 8)

● **PAGINI DE AMINTIRI**

de NIKOLAI TIHOV (pag. 10)

ANUL XVIII

25
(901)

22 iunie 1962
12 pagini, 1 leu

Părea, că în întregimea lor, Bucureștii ieșiseră înaintea oaspeților...

Flori și ovații, flori și brațe deschise

Săptămîna aceasta a început cu o zi sărbătorească, iar ziua însăși a debutat printr-o splendidă dimineață însoțită una din acele dimineți pline de lumină, strălucire și vroșie, care dau un farmec de neuitat minunatei noastre capitale.

Calendarul prieteniei romîno-sovietice va păstra totdeauna, ca pe o dată sărbătorească, memorabilă, ziua de luni, 18 iunie 1962, în dimineața căreia, delegația de partid și guvernamentală a U.R.S.S. în frunte cu Nikita Sergheevici Hrușciov a sosit la București.

Nu trebuia neapărat să fii pictor de grandioase peisaje ca să te captiveze, prin neobișnutele ei dimensiuni, această sărbătorească întîmpinare a oaspeților dragi ai patriei și poporului romîn. Părea că în întregimea lor Bucureștii ieșiseră înaintea oaspeților, cu grădina nesfîrșite de flori, cu fluvii de stegulețe romînești și sovietice.

Flamuri roșii și tricolore fluturau în lumina de aur a dimineții, și pe sute de pancarte se citeau înflăcărâte și prietenești urări de bun sosît în cinstea delegației frățești. În mijlocul marilor mulțimi venite în întîmpinarea oaspeților, se găseau zeci de mii de cetățeni care îi întîmpinaseră și în vara anului 1960 pe Nikita Sergheevici Hrușciov, sosit atunci în patria noastră cu prilejul istoric al celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Vroiau acum să revadă chipul drag al marelui om de stat, al vajnicului luptător pentru pace, al marelui prieten al patriei noastre. Intre sutele de mii de cetățeni prezenți, se aflau acum, ca și atunci, mii și mii de muncitori, ingineri, intelectuali, tineri și vîrstnici, care au studiat în Uniunea Sovietică, care și-au făcut acolo specializarea sau care au călătorit în U.R.S.S. ca simpli turiști.

Erau așa dar, în mulțime, oameni care văzuseră Leningradul, leagănul Marii Revoluții din Octombrie, care văzuseră turela automobilului blindat de pe care vorbise Lenin, care văzuseră Ermitajul și străzile Moscovei, palatele Kievului și țărnicurile însoțite de la Suhumi. Erau tineri care învățaseră la institutele ingineresti din Leningrad și Moscova, erau muncitori care se specializaseră în tehnica industriei moderne la Riga și Kiev, la Magnitogorsk și Gorki și care, acum, întîmpinau pe înalții oaspeți cu sentimentul de fericire și plenitudine al unei prietenii de-o uriașă forță morală.

Dar iată, trenul special a oprit în fața peronului Gării Băneasa. La una din ferestrele trenului ochii tuturor, emoționați, au descoperit chipul drag al marelui nostru oaspete și prieten, chipul lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Saluta cu mina, cu gestul atît de cunoscut și de caracteristic, zîmbitor și modest, cald, cuceritor și deschis.

În clipele acelea, ovațiile mulțimii au încălzit și

mai mult lumina de miere a dimineții de vară, ecourile lor, redate și împrăștiate în eter de emisiunile posturilor noastre de radio și televiziune au căpătat amploarea grandioasă a marilor sărbători populare. Un popor întreg, poporul romîn, în frunte cu conducătorii săi de partid și de stat, își primea înalții prieteni cu inima larg deschisă și cu brațele încărcate de flori. De la tribuna ridicată în fața gării, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, exprimînd dragostea întregului popor romîn față de solii poporului sovietic, a spus în cuvîntarea sa: „Oriunde veți merge pe pămîntul Romîniei veți fi primiți ca prietenii cei mai apropiați și de nădejde ai poporului nostru”.

De la aceeași tribună, Nikita Sergheevici Hrușciov a spus printre altele: „Oamenii sovietici cunosc bine realizările remarcabile ale poporului romîn frate în

Ovațiile mulțimii au încălzit și mai mult lumina de miere a dimineții de vară

construirea Romîniei socialiste. Ne bucură sincer succesele obținute de oamenii muncii din țara dv. în construirea vieții noi, sub conducerea încercatei voastre avangarde, Partidul Muncitoresc Romîn, a Comitetului său Central, în frunte cu marele nostru prieten, tovarășul Gheorghiu-Dej”.

Ovații, urale, lozinci „R.P.R.-U.R.S.S. sînt în veci prietene” și iar ovații nesfîrșite, au răsunat apoi și au continuat minute în șir, de-a lungul drumului sărbătorec, de la Gara Băneasa pînă în oraș, ca un ecou direct și entuziast, ca o manifestare unanimă a poporului nostru față de cei mai buni prieteni ai săi.

În aceeași zi, înalții oaspeți au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor Patriei și la Monumentul Eroilor Sovietici, apoi au luat parte la dejunul oferit în cinstea lor de Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne și Consiliul de Miniștri.

În după amiaza zilei de luni, la Palatul R.P.R. au început convorbirile dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale celor două țări. Ele au decurs într-o atmosferă de profundă și frățească prietenie. În seara aceeași zile, la Teatrul de Operă și Balet a avut loc în prezența delegației de partid și guvernamentale sovietice și a conducătorilor noștri de partid și de stat un spectacol de gală.

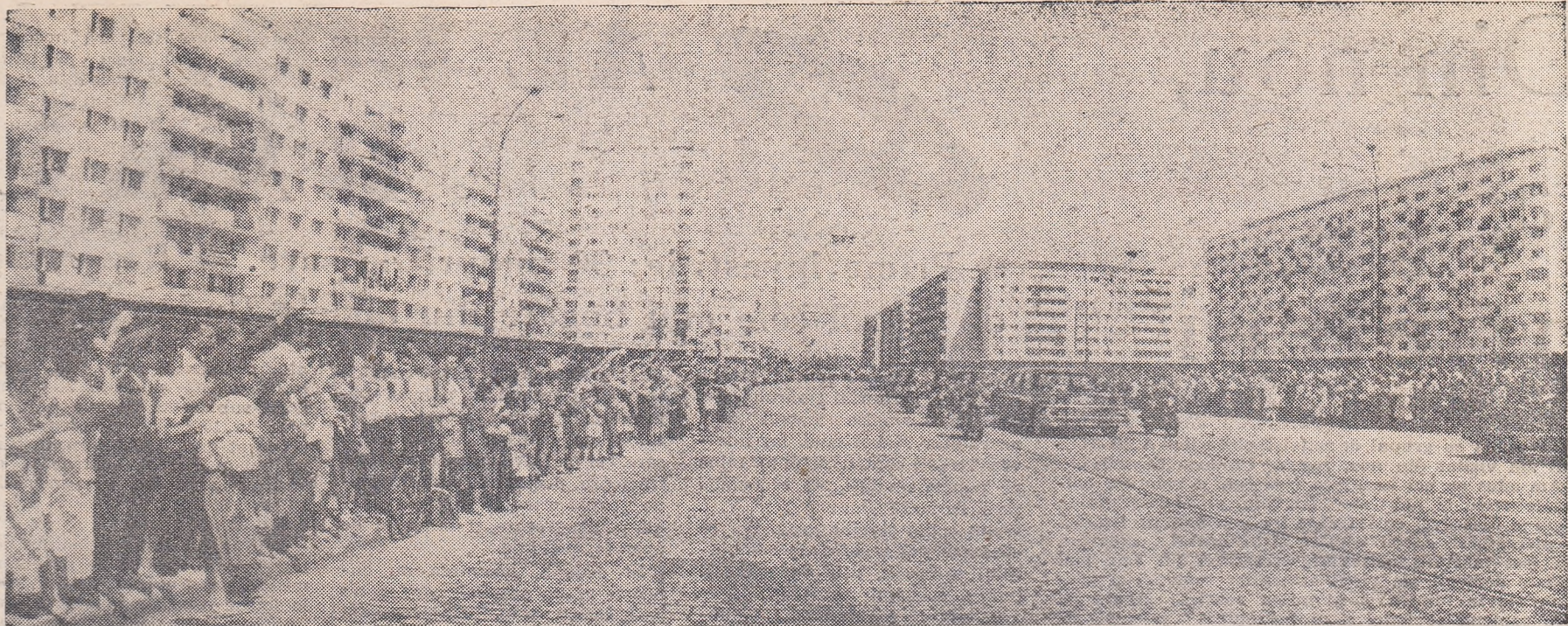
A doua zi, oaspeții scumpi ai poporului nostru au vizitat uzinele „Grivița Roșie”, această mare cetate industrială, de locul și numele căreia se leagă amintirea uneia din cele mai puternice lupte pe care cu ani în urmă comuniștii au dus-o împotriva exploatarei capitaliste, împotriva fascismului, pentru o viață nouă și luminoasă. Trecerea convoiului de mașini oficiale pe noua și modernă arteră a Căii Griviței, printre noile blocuri, cu locuințe și magazine, a căpătat semnificația unui simbol pentru toți aceia care știau ce înfățișare mizeră avea în trecut acest cartier al capitalei. Cu prilejul întîlnirii de neuitat a delegației sovietice cu muncitorii uzinelor „Grivița Roșie” a avut loc un miting în cadrul căruia au rostit cuvîntări tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej și N. S. Hrușciov.

În aceeași zi, înalții oaspeți au vizitat Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea și gospodăria agricolă colectivă de la Ceacu. Pretutindeni în locurile vizitate, oaspeții dragi au fost întîmpinați cu entuziasm și căldură, mii și mii de oameni exprimîndu-și astfel, cu tradiționala ospitalitate a poporului nostru, dragostea profundă față de poporul sovietic, prieten de nădejde și frate.

Cerințele tipografice nu ne permit să ținem la zi cronica prieteniei romîno-sovietice, care în această săptămîna se manifestă cu o deosebită forță, cu un deosebit entuziasm în toate colțurile de țară. Ne-am oprit doar la cîteva momente. Dar ele sînt semnificative.

Așa, ca la Grivița, ca la Fundulea, ca la Ceacu, așa, cu flori și ovații, cu grădini întregi de flori și cu uriașe valuri de ovații, cu brațele larg deschise i-a întîmpinat pretutindeni poporul romîn, constructor harnic și pasionat al socialismului în patria noastră, pe cei mai dragi și respectați prieteni ai săi, pe solii marelui popor sovietic, stegarul și pionierul construcției comuniste.

Petru Vintilă

De-a lungul întregii Căi a Griviței străjuță de blocuri noi și luminoase, răsună urale nesfârșite.

Întâlniri cu muncitori, colectiviști și oameni de știință

„Fiți bineveniți printre noi!”

„Grivița Roșie” trăiește un eveniment deosebit, de neuitat: în mijlocul ceferiștilor sosește delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice în frunte cu N. S. Hrușciov. De-a lungul întregii Căi a Griviței străjuță de blocuri noi și luminoase, răsună urale nesfârșite. După câteva clipe, mașinile opresc în curtea uzinei; Nikita Sergheevici Hrușciov și ceilalți membri ai delegației coboară, însoțiți de conducătorii partidului și stăfului nostru, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Bucuria înflorește pe chipurile tuturor celor prezenți. Stringeri de mână, prezențări.

În sala de consiliu, directorul evocă trecutul uzinei, vorbește despre realizările ei prezente. Despre zilele eroice ale lui februarie 1933 amintesc aici nu numai inscripțiile săpate în piatră, dar și zidurile roșii și gardul de fier prin care s-au virat țevile puștilor care au secerat atunci sute de vieți. Oaspeții trec emoționați prin fața acestor martori muți ai eroicelor lupte ale ceferiștilor.

Hala de cazangerie. Lingă locomotiva cu numărul 50.659 lucrează montatorul Ion P. Ilie. Tovarășul Hrușciov intră în vorbă cu el. Întrebându-l despre condițiile de muncă și de ridicare a calificării, oaspetele evocă condițiile grele în care se puteau califica în trecut muncitorii, dând exemple din propria lui experiență.

Străbătând secțiile uzinei, tovarășul Hrușciov a dus și alte discuții despre condițiile de muncă și de viață ale muncitorilor, despre preocupările lor în afara orelor de muncă, discuții scurte dar apropiate, prietenești, încheiate cu calde stringeri de mână, pe care oamenii nu le vor uita niciodată.

Vizitarea uzinei se încheie cu un grandios miting în uriașa hală a vagoanelor. S-au adunat aici peste zece mii de oameni. Cuvântările rostite de tovarășii Gheorghiu-Dej și Hrușciov sint subliniate cu nesfârșite aplauze, urale și aclamații. Acoperișul în linia frunte al halei vibrează când miile de ceferiști scandează: „Vom munci și vom lupta, pacea o vom apăra”.

„R.P.R.—U.R.S.S.”, „P.M.R.—P.C.U.S.”, Mitingul a fost o grandioasă manifestare a prieteniei romino-sovietice.

...De-o parte și de alta a panglicii de asfalt ce duce spre Fundulea și mai departe spre Ceacu, s-au înșiruit alte mii de oameni, de data asta țărani colectiviști din satele Crîngu, Tămădău, Călăreți, Ileana.. Fetele, îmbrăcate în minunatul lor port popular, și-au umplut brațele cu flori de cîmp, cu crini și trandafiri. Cele mai frumoase covoare și velințe împodobesc sărbătorește gardurile din fața caselor, pe stilpii de telegraf urcă în spirală ghirlande de frunze de stejar. Coloana de mașini este întimpinată peste tot cu cele mai sincere manifestări de dragoste și prietenie.

La intrarea în comuna Brănești, oaspeții au fost întimpinați de mii de colectiviști și de conducătorii regiunii București care le-au urat bun soset pe teritoriul regiunii. Un moșneag oferă

îmbrăcate în frumoase costume naționale, pe cap cu maramă de borangic îi întimpină pe oaspeții cu piine și sare. Președintele gospodăriei, Gheorghe Peicu, îi poartă la umbra pomilor din curte, unde le înfățișează, pe scurt, istoria gospodăriei, rezultatele dobândite de colectiviști în cei peste zece ani de muncă în comun.

Oaspeții vizitează apoi câteva sectoare ale gospodăriei. La incubatoare, tovarășul Hrușciov se întâlnește cu o veche cunoștință: crescătoarea de păsări Maria Pantilie. S-au cunoscut în zilele Congresului al III-lea al P.M.R. Maria îi poate spune cu mândrie că a izbutit nu numai să-și îndeplinească angajamentul pe care și l-a luat atunci — să crească împreună cu fetele din echipa sa 40.000 de păsări — ci l-a și depășit: gospodăria are anul acesta 61.000 de păsări.

Tovarășul Hrușciov stă de vorbă și cu mulgătorul fruntaș Alexandru Flo-

FRATELUI MEU

De ce tăceam, Ivan Petrovici,
În seara albă, lingă geam?
Băusem vodca și tăceam.
De ce tăceam, Ivan Petrovici?

Se clătina în zări văzduhul,
Dulăii scheunau în drum
Iar noi tăceam... Și era fum.
Se clătina în zări văzduhul...

Tîrziu, te-ai ridicat din gînduri.
Ți-ai pus centura. Fluierai...
Erai ca luna de bălai...
Tîrziu, te-ai ridicat din gînduri...

Trecea un geamăt peste lume...
„Mă-ntorc după atac” — mi-ai spus.
Ai rupt o floare... Și te-ai dus.
Trecea un geamăt peste lume...

E mult de atunci, Ivan Petrovici...
Te-oi fi întors cîndva? Nu știu...
Dar îmi răsari deapururi viu...
E mult de atunci, Ivan Petrovici...

Și floarea, iată, nu s-a stins...
Făclie-n veac, o văd și-n gînd
Pe culmi, în mîna ta, arzînd...
Și floarea, iată, nu s-a stins...

Eugen Frunză

Străbătînd secțiile „Griviței Roșii”

tovarășului Hrușciov, după obiceiul strămoșesc, piine și sare, iar fetele umplu cu flori brațele membrilor delegației.

La Fundulea delegația a vizitat Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice. După vizitarea sectoarelor de producție și a cîmpurilor experimentale, la sediul institutului a avut loc o convorbire însuflețită despre problemele cercetării științifice și ale sporirii producției agricole.

De la Fundulea, oaspeții s-au îndreptat spre gospodăria colectivă din Ceacu. Aici tot satul, cu mic cu mare a ieșit la drum. Un pilc de colectiviști călări alcătuiesc o originală și pitorească gardă de onoare care conduce coloana de mașini spre sediul gospodăriei. Aici, Gheorghe Mitea, unul din „veteranii” satului și două fete

rea: despre producția de lapte, despre necesitatea introducerii mașinilor în zootehnie ca o condiție indispensabilă a ridicării productivității muncii și scăderii prețului de cost al produselor agricole.

Pe terenul de sport din marginea satului s-au adunat pentru a participa la miting peste 20.000 de oameni din Ceacu și din satele învecinate.

Cuvîntările rostite de tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și N. S. Hrușciov au fost subliniate cu urale și aplauze nesfârșite.

...Oaspeții au plecat din Ceacu. Dar amintirea vizitei lor va rămîne pentru totdeauna înscrisă în memoria celor care le-au fost gazde.

Silviu Podină

Din nou, la prieteni

AL DOILEA BAKU

● Prima investiție: 30 puduri de sare. ● Rezervele de petrol cele mai bogate din lume ● Un lac de țiței

Împreună cu grupul de activiști obștești ai A.R.L.U.S.-ului am vizitat din nou, recent, Uniunea Sovietică.

Am adus cu noi imaginea fără egal a valorilor culturale vechi și noi ale Kievului și Leningradului, Rîgăi și Moscovei cu întreaga lor însemnătate istorică premergătoare epocii noastre și viitorului comunist, am fost martorii activității creatoare din cele mai variate domenii ale vieții oamenilor sovietici și păstrăm vie în mintea și în inima noastră căldura cu care oamenii sovietici și-au întâmpinat prietenii de peste hotare. Din noianul de amintiri se sedimentează treptat momentele cele mai semnificative.

La Kiev, la sediul Asociației ucrainene de prietenie și relații culturale cu țările străine, reprezentanții vieții obștești din capitala Ucrainei sovietice au împărtășit prietenilor lor români despre amploarea construcției din orașul Kiev, despre trăsăturile noi ale vieții omului sovietic, despre strădania lor ca România prietenă să devină tot mai bine cunoscută în Ucraina.

Leningradul, leagănul celor trei revoluții — cum îl numesc cu mândrie locuitorii lui — ne-a întâmpinat cu primele nopți albe ale anului 1962, dar și cu sentimentele de prietenie de care leningrădenii fac întotdeauna dovadă față de oaspeții lor.

La Palatul lucrătorilor din artă de pe impunătorul Nevski Prospekt a avut loc o seară a prieteniei sovieto-romine. Caracteristica ei a fost aceea că a constituit un valoros schimb de experiență în munca de popularizare reciprocă a realizărilor celor două țări prietene. Elena Grigorievna Hahalina, președinta filialei Leningrad a Asociației de prietenie cu țările străine și Tatiana Repina, secretară responsabilă a filialei din Leningrad a Asociației de prietenie sovieto-romine, au expus pe larg formele în care sînt popularizate realizările țării noastre. Conducătorul grupului A.R.L.U.S., Ion Micăle, președintele Consiliului regional A.R.L.U.S. Ploiești și alți membri ai grupului au relatat la rîndul lor despre felul în care oamenii muncii din țara noastră învață din experiența sovietică, se interesează și aplică în viață cele văzute.

Deosebit de emoționantă a fost întîlnirea cu reprezentanții școlilor din Leningrad, care duc o corespondență intensă cu colegii lor din țara noastră.

Nu putem aminti de trecerea prin Leningrad, fără a releva și larga pătrundere a culturii rominești în acest oraș. Zilele cit am fost acolo au coincis cu pregătirea sărbătoririi semicentenarului mareșului Caragiale. La secția de limbă romină a Facultății de limbi străine a Universității din Leningrad, „Seara Caragiale” a dat prilej unor studenți ca Viktor Rijikov, Galina Efreanova și Rudolf Barabanov să prezinte referate despre Caragiale ca nuvelist și dramaturg. Participanții la această seară au ascultat cu interes piesa „Conu Leonida față cu reacțiunea”, imprimată pe discuri și muzică rominească.

Riga ne-a dezvăluit într-o zi de primăvară întreaga frumusețe cu care a dăruit-o natura și cu care a înzestrat-o mina omului. Președintele filialei din Riga a Asociației de prietenie cu țările străine ne-a salutat cu multă căldură și de la el am aflat cu vădită satisfacție că realizările țării noastre sînt urmărite cu deosebit interes în Letonia sovietică. Piese rominești jucate pe scenele din Riga și din alte orașe ale Letoniei, titlurile cărților rominești apărute în limba letonă, expozițiile despre viața nouă a poporului romin, sînt tot atîtea forme de manifestare a dorinței de cunoaștere a unor aspecte cît mai variate din viața țării noastre.

Fie-ne îngăduit să ne referim la vizita făcută la Uzina de rulmenți nr. 1 din Moscova, membră colectivă a Asociației de prietenie sovieto-romină. Am urmărit cu mult interes liniile automatizate de la fabrica de rulmenți și realizările social-culturale ale acestei mari întreprinderi moscovite, cu o pondere deosebit de importantă în septenal. Literalmente, la fiecare loc de muncă, am simțit interesul deosebit pe care muncitorii acestei uzine îl arată față de țara noastră. Conducerea uzinei și muncitorii ne-au vorbit cu deosebită dragoste de clipele de neuitat pe care le-au trăit cu un an în urmă, atunci cînd delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a vizitat această uzină și a participat la un miting al prieteniei sovieto-romine. Colectivul uzinei a salutat cu căldură vizita pe care o face în țara noastră delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice, condusă de Nikita Sergheevici Hrușciov.

O altă întîlnire care a rămas adînc întipărită în memoria participanților la călătoria organizată de A.R.L.U.S. a fost și aceea de la Casa Prieteniei Poștarelor, din Moscova. Aici, salutîndu-i pe oaspeții români, reprezentanții opiniei publice din capitala Uniunii Sovietice ne-au prezentat diversele aspecte ale construcției comunismului. Între oaspeți și gazde a avut loc o discuție foarte animată, ca între vechi prieteni și tovarăși.

„Înapoiindu-ne în patrie, în trenul confortabil care ne aducea din Moscova, membrii grupului nostru schimbau impresii despre locuri și oameni pe care i-au îndrăgit. „Spasibo, vam, dorogic druzia!” Vă mulțumim, dragi prieteni.

Z. Florea
I. Manea

...Era în primii ani ai puterii sovietice. Teritoriul tinărului stat sovietic devenise teatrul unui necruțător război civil, iar intervenționistii căutau să pună mina pe punctele vitale ale economiei țării. În acele timpuri grele, V. I. Lenin a dat sarcină geologilor să găsească noi resurse de combustibili minerali, atît de necesari tinerei economii sovietice.

Și iată că, pe cînd tunurile bubuiau, pe cînd mitralierele răpăiau, un tînăr profesor de la Universitatea din Moscova, Aleksandr Cernov, pleca spre regiunile nordice, să ducă la îndeplinire sarcina dată de Lenin. Puterea sovietică n-a putut să-i dea atunci mai mult de... treizeci de puduri de sare. Era cel mai de valoare lucru pe care i-l putea oferi în acel moment noul stat și aceasta a constituit prima investiție făcută de Uniunea Sovietică în dezvoltarea extracției de țiței în regiunea Siberiei.

dicat viața descoperirii comorilor ce se ascund în adîncul pămîntului siberian. Acum cercetătorii au la dispoziție nu numai sare, ci și avioane, elicoptere, tractoare puternice, autocamioane pentru orice teren, utilaj mobil pentru forare și tot felul de aparate moderne.

În general, omenirea nu cunoaște vreun mineral, care să nu se găsească și în Siberia. Numai Orientului îndepărtat sovietic îi revin 14 la sută din rezervele hidroenergetice, 8 la sută din producția de hîrtie și cea mai mare parte din producția de pește a U.R.S.S. Aceste meleaguri cunosc în epoca construcției comunismului o dezvoltare de-a dreptul uluitoare. Dacă, în medie, producția globală a U.R.S.S. a fost în 1960 de 40 de ori mai mare ca în 1913, în Orientul îndepărtat ea a crescut în aceeași perioadă de 73 de ori.

Cercetările geologilor menite să pună în valoare toate resur-

afla o imensă mare. În unele locuri există și acum adevărate mări subterane, cu ape fierbinți pînă la 150° C, iar deasupra — un strat gros de 4.000 m, în care nisipul permeabil alternează cu straturi argiloase impermeabile. În aceste locuri se află uriașe cantități de țiței.

Cele mai bogate zăcăminte petrolifere au fost găsite pe cursul mijlociu al fluviului Obi. Primele foraje care au adus la suprafață țițeiul au fost cele de lîngă satul Berezovka. Era în 1950. Zece ani mai tîrziu, geologii din Tiumen au descoperit nu departe de localitatea Șaim, în plină taiga, alte resurse subterane de petrol. Aceste fapte confirmau ipotezele acad. Gubkin, care — încă acum 30 de ani — presupunea existența unor nesecute zăcăminte în Siberia apuseană.

Curînd după aceste descoperiri a început să se ridice o nouă „taiga” de sonde în depresiunile Viliuisk, la Aleasovsk, Igrimsk, Cuel, Hatangsk, Eniseisk, în cea de lîngă Arctica și în alte locuri. Mare parte din aceste sonde au o productivitate foarte mare, ajungînd pînă la 400 tone în 24 de ore. Sînt puține sonde în lume care se pot lăuda cu un asemenea debit! La Șaim, odată cu erupția sondei nr. 6 cantitatea de țiței a fost atît de mare, încît s-a format un adevărat lac de petrol. Calitatea acestui „aur lichid” este deosebit de bună, el pretîndu-se ușor distilării. Prin proprietățile lui, petrolul siberian întrece toate celelalte resurse sovietice.

Petroliștii siberieni cunosc de pe acum cu precizie unde se află o serie de „rezervoare” subterane excepțional de bogate. Pe malurile fluviului Obi s-a și demarcat o întreagă regiune petroliferă cu o suprafață de zeci de kilometri pătrați.

Descoperirea și punerea în valoare a rezervelor de țiței din Siberia a pus și pune și astăzi numeroase probleme în fața oamenilor de știință sovietici. Pentru rezolvarea lor, savanții din U.R.S.S. au recurs la soluții îndrăznețe, noi, originale.

S-a întîmplat astfel într-un loc ca țițeiul să „nu vrea” să iasă la suprafață. Atunci acad. A. A. Trofimuk și hidrodinamistul A. P. Krîlov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., au propus o metodă îndrăzneată: să se pompeze în strat mari cantități de apă, care să preseze petrolul spre suprafață. S-au iscat multe discuții în jurul acestei idei curajoase. S-a emis părerea că această metodă ar putea distruge complet zăcămintul. Cei doi savanți au luat asupra lor toată răspunderea și... au reușit! Inițiativa bazată pe calcule amănunțite a dat roade ce se cifrează la sute de mii de tone de țiței.

Construcția comunismului transformă astăzi Siberia în acel meleag de vis pe care și i-au imaginat cîndva doar scriitorii fantastici. Comorile ei nu sînt însă visuri, ci realitate, care zi de zi se transformă în bogății ale întregului popor sovietic. Și odată cu aceasta, în jurul minelor, în jurul sondelor sau al barajelor hidrocentralelor apar noi așezări, noi orașe, cu noi șantiere, fabrici și uzine, unde oamenii sovietici muncesc avîntat, spre a duce la îndeplinire sarcina pe care partidul le-a trasat-o: făurirea bazei tehnice-materiale a comunismului.

Dan Lăzărescu

Lac de țiței în Siberia

...Au trecut de atunci mulți ani. Uhta, Uralul, Bașkiria au devenit regiuni petrolifere. Profesorul A. Cernov este astăzi Erou al Muncii Socialiste. Dar — spun savanții sovietici — Siberia încă n-a dat decît o mică parte din rezervele ei de țiței și gaze naturale. De cîțiva ani, expediții masive se îndreaptă spre aceste regiuni ale țării sovietice. În fruntea lor se află academicianul A. A. Trofimuk, savant din Bielorussia, care și-a de-

sele naturale siberiene dau rezultate tot mai bune. Ei consideră că Siberia conține mai mult petrol nu numai în comparație cu vestitul Baku, dar aceste rezerve depășesc considerabil pe ale celor mai mari țări producătoare de țiței din lume.

Siberia apuseană este o enormă depresiune a scoarței pămîntene, care ocupă cam 3 milioane de kmp. În vremurile de demult, ale „tinereții” planetei noastre, pe aceste meleaguri se

SCRISOARE NEEEXPEDIATĂ

Auzi, Ileana?

Îți amintești, prietene al meu din Iași sau din Galați, de zilele lui august ate neuitatului an 1944? Pe atunci erai mic, dar cred că îți amintești. Parcă te văd cu fața scaldată în lacrimi, alergând în întâmpinarea noastră împreună cu mama ta, văduvă, și îmbrățișându-ne sus pe tancuri. Sau tu, Ileana, îți amintești? Ți-am cerut puțină apă și tu nu m-ai înțeles și mi-ai spus:

— Nu știu rusește.
Nici eu nu te-am înțeles.
Ce-a mai fost după aceea? Hai să ne aducem aminte.

Noi ne-am dus mai departe pe drumurile războiului. Îi alungam pe fasciști de pretutindeni. Ostașii voștri au venit alături de noi. Locuitorii Clujului și Timișoarei, populația micuțului Olănești de lângă Rîmnicul-Vilcea ca și a altor localități mari și mici ne primeau cu zimbete și flori.

I-am urmărit pe fasciști pînă în birlogul lor. Ce a urmat — știi și tu: steagul roșu s-a înălțat deasupra Reichstagului.

Războiul s-a sfîrșit. Popoarele noastre au răsuflat ușurate. Printr-o întâmplare fericită subunitatea noastră a nimerit în orașul tău. Odată într-o duminică, mă plimbam pe străzile atât de frumoase și inundate de verdeață, care îmi aminteau de Tașkentul meu. Nu știu cum, ca din pămînt, a răsărit în fața mea întreaga voastră familie: tu, tatăl tău Nicolae, mama ta, fratele Ion. Te-ai aruncat de gîtul meu și mi-ai spus:

— Bună ziua, Ivan!
— Iertați-mă, mă cheamă Hamid, și-am răspuns eu dar în adîncul sufletului eram mîndru că pe atunci voi le spuneți tuturor ostașilor noștri Ivan.

Îmi amintesc că împreună cu Ion mi-ați arătat odată niște ogoare de porumb. În anul acela se făcuse o recoltă frumoasă. Dar ce-i asta? Bumbac? Cum a nimerit aici? Cum s-a făcut că în marea de porumb răsăriseră patru tufe mititele de bumbac?

Cînd am văzut capsulele albe, care se coceau sub razele soarelui de septembrie, le-am sărutat cu venerație, așa cum au făcut bunii și străbunii mei cînd au văzut pentru prima oară deschizîndu-se bumbuşoarele ca neaua.

În ziua aceea ați aflat multe despre bumbac, despre Tașkent, despre Uzbekistan, minunata patrie a „aurului alb”.

Poporul nostru, ca și al vostru iubește munca și tot ce se creează prin muncă. Imaginează-ți, dragă Ileana: dintr-un singur kilogram de bumbac liere se pot țese 12 metri de stambă, 20 metri de pînză. În afară de asta, din bumbac se mai fabrică spirit, ulei, turte oleaginoase și multe altele.

M-am stăpînit cît am putut, dar acolo, lingă cele patru tufe mititele de bumbac, m-ați văzut plîngînd. Erau lacrimile unui soldat pe care-l copleșise dorul de Patrie.

...Visuri, visuri... Stau culcat și mă gîndesc. Iar viteza gîndurilor, cum se știe, o întrece chiar și pe cea a rachetelor cosmice. Gîndurile mele, pe o cale știută numai de ele, pleacă acum de la Tașkent în România, vin înapoi și iar pleacă.

Unde sînteți voi acum, Ileana și Ion, ce faceți? Învățați, lucrați?

Ceasul arată scurgerea timpului. Ah, cum mai zboară timpul. De teamă să nu pierd șirul gîndurilor mă ridic din pat și încerc să le aștern pe hîrtie.

Ici-colo se aprind în fereastră becurile. E încă întuneric. Dar orașul începe să se trezească. O nouă zi. Încet, parcă fără voie, orizontul prinde să se împurpureze, vestind răsăritul soarelui, care curînd, peste cîteva ore, va străluci și deasupra îndepărtatei Romînia. De aici, din Tașkent, gîndurile mă poartă cînd spre București, cînd spre Craiova.

Viața ostășească e plină de neprevăzut. Uimitor neam de oameni sînt soldații. Niciodată nu-și pierd curajul, trăiesc în prietenie și bună înțelegere, cu cîntecul pe buze.

Se întimpla ca să mergem în marș pe stradă cîntînd (eu eram solist), iar voi fetele, vă opreați pe trotuar și uîlînd de toate ne ascultați cîntecul și uneori fluturați batista.

Odată te-am găsit citînd o carte. De fapt cînd m-am apropiat nu mai citeai, ci te gîndeai la nu știu ce cu privirea pierdută pe întinderea lacului.

— De ce ești tristă? te-am întrebat.

— Nu sînt tristă, mi-ai răspuns.
Dar după ochi am văzut că te-au tulburat cele citite. Citiseși povestea lui Mihail Sadoveanu despre nefericita dragoste de tinerețe a lui Iotgu Murgoci și a Irinufeii. Ca să-ți alung gîndurile te-am rugat să-mi cînti ceva. Și peste lacul întins, peste parcul cuprins de liniște s-au răspîndit cuvintele unui cîntec rusec:

Cînd se scuturau de flori salcîmii
Ne-au plecat voinicii la război
Era „Katiușa”, cîntec atît de îndrăgit de tinerețel țării tale. Știam asta și nu m-am mirat de fel cînd melodia a fost reluată de orchestra care cînta de partea cealaltă a lacului.

De fiecare dată după ce mă întilneam cu tine mă întorceam la cazarmă și stînd culcat, cu ochii deschiși, mă gîndeam.

De atunci a curs multă apă pe Dunăre și pe Sir-Daria. Au trecut cincisprezece ani. Țara mea a devenit patria primilor sateliți artificiali ai Pămîntului și Soarelui, și-a trimis cartea de vizită pe Lună. Poporul meu a construit spărgătoare de gheață atomice și nave interplanetare. Azi, inșoritul meu Uzbekistan dă țării peste 3 milioane de tone de „aur alb”. Cu un simplu calcul matematic îți poți imagina, Ileana, cîți metri de țesături pentru rochii elegante pot face din ele textiliștii.

Bucuria mea nu cunoaște margini cînd mă gîndesc la uriașa armată a celor care luptă pentru pace. Printre ruși și uzbeki, ucrainieni și moldoveni, îl văd pășînd și pe prietenul meu romîn Ion. În acel istoric an 1944, el și-a ales drumul cel drept. Și nici o forță nu-l va mai putea abate de pe acest drum, care-l duce spre luminoasa zi de mîine.

Cît timp am scris aceste rînduri a început și la voi o zi nouă. Te-ai sculat, și acum o pornești. Încotro? Spre ogorul de porumb sau la vie? Te duci la uzină sau la fabrică? Poate că pregătești lecția pentru universitate, poate că prelucrezi la Ploiești „aurul negru” al pămîntului? Poate că intri chiar în clipa asta în uriașa clădire a „Casei Științei” din București? Poate că, dragă Ileana...

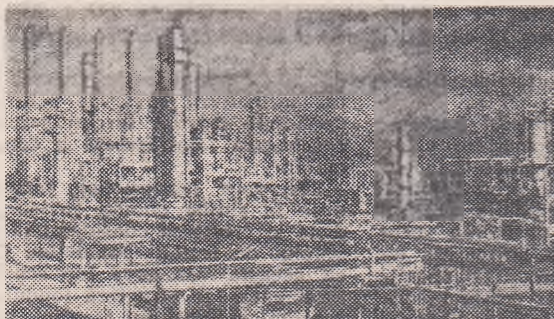
Mă grăbesc. Mă grăbesc să termin aceste rînduri pentru o fată de departe, dar atît de scumpă inimii mele.

Poate că vii la noi în Uzbekistan. Am fi foarte bucuroși.

Auzi, Ileana?

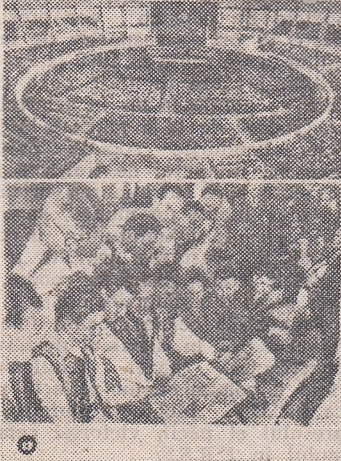
Hamid Tadjibaev

Tașkent

МУЛЦЬ АНЬ ТРЪЯСКЪ РОМЪНИИЯ!

МНОГИЕ ЛЕТА ЗАРАВСТВУЙ, РУМЪНИИЯ!

НА СНИМКАХ

1. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 2. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 3. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 4. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 5. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 6. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 7. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 8. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 9. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 10. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

11. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 12. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 13. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 14. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 15. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

16. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 17. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 18. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 19. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 20. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

21. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 22. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 23. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 24. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 25. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

26. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 27. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 28. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 29. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 30. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

31. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 32. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 33. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 34. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 35. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

36. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 37. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 38. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 39. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 40. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

41. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 42. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 43. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 44. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 45. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

46. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 47. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 48. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 49. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 50. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

51. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 52. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 53. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 54. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 55. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

56. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 57. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 58. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 59. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 60. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

61. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 62. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 63. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 64. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 65. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

66. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 67. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 68. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 69. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 70. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

71. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 72. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 73. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 74. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 75. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

76. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 77. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 78. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 79. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 80. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

81. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 82. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 83. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 84. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 85. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

86. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 87. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 88. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 89. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 90. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

91. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 92. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 93. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 94. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 95. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

96. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 97. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 98. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 99. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 100. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

101. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 102. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 103. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 104. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 105. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

106. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 107. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 108. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 109. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 110. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

111. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 112. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 113. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 114. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 115. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

116. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 117. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 118. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 119. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 120. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

121. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 122. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 123. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 124. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 125. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

126. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 127. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 128. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 129. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 130. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

131. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 132. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 133. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 134. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 135. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

136. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 137. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 138. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 139. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 140. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

141. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 142. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 143. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 144. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 145. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

146. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 147. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 148. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 149. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 150. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

151. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 152. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 153. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 154. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 155. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

156. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 157. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 158. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 159. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 160. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

161. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 162. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 163. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 164. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 165. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

166. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 167. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 168. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 169. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 170. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

171. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 172. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 173. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 174. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 175. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

176. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 177. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 178. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 179. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 180. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

181. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 182. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 183. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 184. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 185. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

186. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 187. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 188. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 189. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 190. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

191. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 192. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 193. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 194. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 195. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

196. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 197. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 198. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 199. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 200. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

201. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 202. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 203. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 204. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 205. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

206. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 207. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 208. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 209. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 210. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

211. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 212. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 213. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 214. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 215. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

216. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 217. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 218. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 219. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 220. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

221. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 222. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 223. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 224. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 225. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

226. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 227. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 228. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 229. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 230. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

231. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 232. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 233. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 234. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 235. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

236. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 237. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 238. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 239. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 240. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

241. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 242. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 243. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 244. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 245. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

246. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 247. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 248. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 249. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 250. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

251. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 252. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 253. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 254. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 255. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

256. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 257. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 258. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 259. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 260. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

261. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 262. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 263. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 264. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 265. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

266. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 267. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 268. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 269. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 270. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

271. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 272. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 273. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 274. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 275. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

276. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 277. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 278. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 279. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 280. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

281. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 282. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 283. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 284. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 285. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

286. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 287. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 288. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 289. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 290. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

291. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 292. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 293. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 294. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 295. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

296. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 297. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 298. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 299. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 300. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

301. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 302. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 303. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 304. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 305. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

306. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 307. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 308. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 309. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 310. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия.

311. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 312. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия. 313. Мулцъ Анъ Тръяскъ Ромъниия

Industria sovietică în perspectivă

În istorica întrecere economică, ce are loc pe plan mondial între țările socialiste și țările capitaliste, mersul dezvoltării economice scoate tot mai mult în evidență victoria inevitabilă a lagărului socialist.

Bizuindu-se pe avantajele uriașe ale sistemului socialist, pe interesele comune, pe dezvoltarea neîncetată a relațiilor economice și politice dintre ele, țările socialiste întrec în mod considerabil ritmul de dezvoltare al țărilor capitaliste, înlătură treptat diferențele istorice formate în nivelul de dezvoltare economică față de cele mai puternice țări capitaliste, creează toate premisele pentru a întrece ca nivel economic țările capitaliste cele mai dezvoltate. Succesele obținute până acum arată că acest țel este îndeplinit cu succes. Față de 1937 țările socialiste au reușit să dea în 1961 o producție de 7,5 ori mai mare, iar țările capitaliste, de numai 2,5 ori mai mare. Deci ritmul de creștere în lagărul socialist este de trei ori mai rapid decât al țărilor capitaliste.

În dezvoltarea țărilor socialiste, rolul de frunte revine Uniunii Sovietice, mare putere economică mondială, cu un uriaș potențial, cu o tehnică din cele mai avansate care, îndeplinind cu succes sarcinile planului de perspectivă generală până în 1980, va întrece în puțin timp nivelul dezvoltării economice a S.U.A., cea mai puternică țară capitalista.

Uriașul avânt al dezvoltării economice și culturale, treapta nouă de dezvoltare pe care se ridică economia U.R.S.S., în etapa construirii bazei tehnice-materiale a comunismului, sunt caracterizate nu numai prin ritmul înalt și volumul uriaș al creșterilor producției materiale, veniturii naționale, ci și prin însemnate schimbări de structură ce intervin în cadrul economiei naționale, între ramurile de producție și înăuntrul acestora.

În perioada planului de perspectivă până în 1980, ritmul cel mai înalt de dezvoltare îl va avea ca și până acum ramura conducătoare — industria. Față de o creștere a produsului social de 5 ori, volumul producției industriale va crește de 6,2—6,4 ori, iar al producției agricole de 3,5 ori.

Proportia fundamentală a economiei naționale, care singură poate asigura reproducția socialistă lărgită, adică preponderența creșterii grupei A (producătoare de mijloace de producție) față de grupa B (producătoare de mijloace de consum) constituie o trăsătură fundamentală, de neclintit, a dezvoltării industriale, a dezvoltării economice, a construcției bazei tehnice-materiale a comunismului în U.R.S.S.

Totuși preponderența creșterii industriei grele (grupele A) în comparație cu industria de bunuri de consum (grupa B) nu mai are aceleași condiții ca în trecut. Astăzi, economia U.R.S.S. dispune de o puternică industrie producătoare de mijloace de producție, rezultat al dezvoltării socialiste a țării pe baza principiilor leniniste de conducere a economiei naționale.

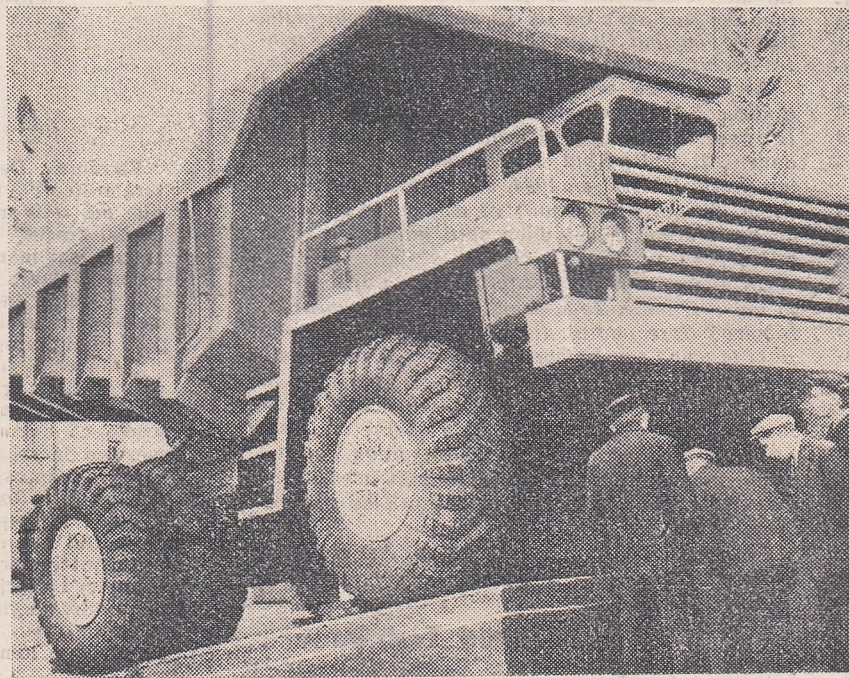
În aceste împrejurări, cind U.R.S.S. a ajuns o țară cu o mare producție modernă, menținerea preponderenței grupei A are loc în condițiile apropiierii ritmului de dezvoltare a celor două grupe A și B, în comparație cu perioadele anterioare. În cadrul creșterii producției industriale de peste 6 ori, producția grupei A va spori de 6,8—7 ori, iar a grupei B de 5—5,2 ori.

În perioada 1928—1940, ritmul de creștere anuală a grupei A a fost de 21,2%, pe cind cel al grupei B de numai 12,6%. Deci ritmul grupei A a întrecut pe cel al grupei B cu aproape 70%. În perioada anilor 1961—1980 ritmul de creștere al grupei A va întrece pe cel al grupei B cu numai 20%, fiind de 10,2%

anual, față de 8,5%. De remarcat că în primii 10 ani (pînă în 1970) ritmul grupei A va întrece pe cel al grupei B cu numai 11,5%. Ca urmare a acestei apropiieri în ritmurile de creștere a grupelor A și B, ponderea grupei A în producția industrială va crește în totalul producției industriale cu 6 puncte, pe cind în perioada 1928—1940 a crescut cu 22 de puncte.

Apropierea ritmurilor de creștere ale celor două grupe ilustrează în chip grăitor nivelul înalt al producției de mijloace de producție și totodată creșterea bogăției sociale a U.R.S.S. Aceasta îi permite să aloce uriașe investiții pentru creșterea producției mijloacelor de consum, a fondurilor fixe neproductive, într-un cuvînt, pentru creșterea nivelului de trai al populației.

Drept urmare, au loc schimbări în proporția distribuirii fondurilor de acumulare între ramurile producătoare de mijloace de producție și cele producătoare de mijloace de consum,

Noul tip de autocamion basculant fabricat în Belorusia este superior celor mai bune mașini de aceeași categorie produse în S.U.A. Mașina este înzestrată cu 12 cilindri și are o capacitate de 27 de tone

ca și în structura producției mijloacelor de producție.

Astfel se apropie nivelul fondurilor de acumulare repartizate celor două grupe, iar în ceea ce privește volumul mijloacelor de producție are loc o creștere considerabilă a celor destinate grupei B. Creșterea este ilustrată de faptul că mijloacele de producție destinate producției de mijloace de producție vor crește în decursul perioadei pînă în 1980 de 6 ori, pe cind cele destinate producției de mijloace de consum de 13 ori.

Asigurarea proporțiilor fundamentale arătate necesită dezvoltarea fructuoasă a unor ramuri de bază ale economiei naționale, a producției de energie, a construcțiilor de mașini, a chimiei. Producția de energie electrică va crește de 9,2—10,3 ori, a construcțiilor de mașini de 9,8—11 ori, a chimiei de 17 ori, iar în cadrul acesteia producția rășinilor sintetice și maselor plastice va spori de 5,7—6,3 ori.

Creșterea uriașă a producției de energie, ieftinirea ei, se va face prin folosirea mai intensă a combustibililor, economicește cei mai eficienți, respectiv prin creșterea proporției ce revine țiteiului și gazului natural în balanța de combustibil. Pentru aceasta, producția de gaz natural va crește de 14,4—15,2 ori, cea de țitei de 4,7—4,8 ori, iar cea de cărbune de 2,3 ori.

Pentru a realiza raporturile necesare între dezvoltarea industriei și agriculturii, care trebuie să furnizeze produsele necesare asigurării nivelu-

lui de trai, atât direct, cit și prin prelucrare industrială, între anii 1961—1970 ritmurile de creștere a producției industriale și agricole se vor apropia simțitor, atingind o medie anuală de 10,1% și respectiv 9,5%.

Pentru a atinge acest nivel de creștere, producției agricole îi sînt destinate uriașe mijloace de mecanizare, precum și cantități de îngrășăminte minerale a căror producție va crește de la 13,9 milioane de tone în 1960, la 77 milioane de tone (de peste 5,5 ori) în 1970 și 125—135 milioane de tone (de 9—9,6 ori) în 1980. Totodată, P.C.U.S., și guvernul U.R.S.S. au luat măsuri importante de creștere a cointeresării materiale a sovhozurilor și colhozurilor, a țărânimii colhoznice, asigurînd astfel,

din toate punctele de vedere, avîntul agriculturii sovietice pentru îndeplinirea marilor sarcini ce urmează construcția desfășurată a comunismului.

Succesele construcției comuniste, puse în slujba omului sovietic, vor duce la creșterea considerabilă a nivelului de trai al populației. Odată cu aceasta vor avea loc schimbări însemnate în structura fondului de consum, a bugetului familiei ș.a.

O schimbare din cele mai caracteristice a fondului de consum, va fi creșterea, ca volum și pondere, a fondurilor sociale. În următorii 20 de ani, fondul de consum al populației va crește de 4,7 ori, dar fondurile sociale de consum vor crește de peste 10 ori — respectiv de la 24,5 miliarde de ruble în 1960 la 255—265 miliarde ruble în 1980, ceea ce va face ca ponderea lor în salariul real să crească de la o pătrime la jumătate. Fondurile sociale destinate creșterii nivelului de trai vor fi îndreptate spre întreținerea copiilor și a celor inapți de muncă, spre dezvoltarea învățămîntului, îngrijirea sănătății, prestarea gratuită a unor servicii (transporturi în comun, apă, alte servicii comunale, etc.).

Proporțiile ce se creează în economia U.R.S.S. în decursul desfășurării construcției bazei tehnice-materiale a comunismului reflectă politica P.C.U.S. închinată fericirii, progresului și păcii, victoriei comunismului în U.R.S.S.

M. Opreșan

PASI SA

COMU

Profesia: cu

În ultima vreme am pornite din inimă care mi-scrisoare, văd aevea întinse voastră, care au făcut atît

Știu toate acestea nu prietenii romini, să simt pul pămînt, m-a interesat cu o lective.

După cum știți, sînt o convinsă cultivatoare de porumb. Imi iubesc munca, ea e viața mea. Și sînt foarte bucuroasă că m-am putut încredința personal cit e de răspîndită cultura porumbului în România, ce experiență bogată și prețioasă au în această privință țărânii romini. Mulți sînt adevărați maeștri ai acestei culturi. Aș avea și eu de învățat de la ei.

Intotdeauna e bine cind oamenii învață unii de la alții. De aceea aș vrea să arăt în acest articol cum muncesc eu. Poate că v-ar interesa cîte ceva din experiența mea.

Cultiv porumb de paisprezece ani. Dacă s-ar întîmpla să mi se propună într-o bună zi „să mă recalific”, să mă ocup cu alte culturi, cu siguranță că n-aș putea s-o fac.

Pe orișice timp, fie arșită, fie ger, alergăm la cîmp, și de fiecare dată cu aceeași emoție. Primăvara întîmpinăm zorile pe ogor — nu cumva a încolțit? Vara, cind ploile întîrzie, ni se furizează în suflet neliniștea. Ne uităm plini de speranță spre cer, nădăjduind să prindem tunete îndepărtate. Și dacă nu plouă, ne apucăm să salvăm semănăturile: dăm plantelor îngrășăminte suplimentare cu apă amoniacală și must de bălegar. Creștem cu dragoste fiecare rînd, iar mai apoi, cind știuleții se umplu de „lapte”, îi păzim cu mare grijă.

Primesc nenumărate scrisori: corespondenții mei mă roagă să le vorbesc despre agrotehnica cultivării porumbului. Dar agrotehnica nu stă pe loc, ea se perfecționează neîncet în procesul muncii colective a practicienilor și oamenilor de știință. Personal, mă străduiesc să aplic tot ce e nou, înaintat, contribu la răspîndirea metodelor avansate. Așa că mă pot socoti cel mult coautor al metodelor înaintate de cultivare a porumbului, mai exact, unul din nenumărații lor coautori.

Corespondenții mei mă întrebă în primul rînd dacă pentru cultura porumbului e necesar să existe brigăzi specializate, dacă nu e cumva mai rațional ca aceste brigăzi să se ocupe și de alte culturi. O experiență îndelungată ne arată calea pe care trebuie să o urmăm. Noi ne formăm echipele în septembrie, imediat după strîngerea recoltei. Fiecare echipă lucrează între 100 și 140 de hectare. Spre deosebire de anii trecuți, anul acesta am organizat echipe specializate care vor cultiva numai porumb. Socotesc bună această măsură, căci profesia de cultivator de porumb se numără printre cele mai de seamă specialități agricole.

Imi amintesc de vremea cind porumbul era una din culturile care cereau un volum de muncă foarte mare. Astăzi ne-a venit în ajutor tehnica. Însămînțarea, aflinarea pămîntului, lucrarea lui cu cultivatorul, îngrășarea suplimentară a culturilor, recoltarea — toate aceste operațiuni sînt complet mecanizate. Manual executăm doar ruperea și ciupitul lăstarilor. Cit privește ciupitul, vreau să spun că el ne ajută să ob-

ținen
poru
rea
copii
belșu
nit
Au n
s-a
lăstar

• •
A

• •
să se
cu c
lăstar
mari
convi
tul
recolt

—

între
Păr
lucra
a cul
cheltu
veder
tivări

tal c
echip
de co
ție. T
pol,
a lui
„Con
obținu
de co
colte
raion
există
nizato
ei le
justifi
le ne
spre
nutre

În
ționer
porum
coace
pe ca
130 d
îngăd
într-u
rumb

Dru
munc.
rumb
lîngă
priet
vățatu
zita n
vol în
porum
cane
cuta
tr-un
la el.
Acu
pe o
trecu
țrețin

Purtînd, mai pregnant, decît alte producții anterioare, pecetea personalității creatorilor lor, multe din noile filme se înscriu printre izbinzile artistice înregistrate în ultima vreme de cinematografia sovietică. Ne vom referi la cîteva din cele pe care le-am văzut în recenta mea vizită în U.R.S.S. fără a avea, nici măcar pe departe, pretenția de a le epuiza sau chiar numai de a le trece în revistă.

Unul din filmele cele mai izbutite — prezentat actualmente la Festivalul internațional de la Karlovy-Vary — este „Nouă zile dintr-un an” realizat de Mihail Romm, după un scenariu scris de el în colaborare cu D. Hrabrovițki. Filmul constituie un omagiu adus abnegației și pasiunii omului de știință, eroismului simplu al omului sovietic în general.

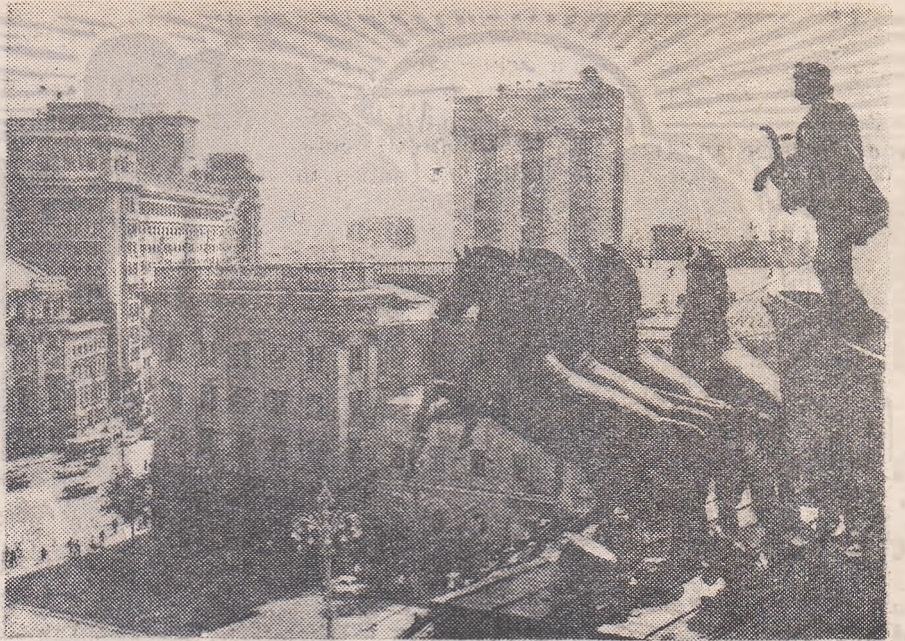
Un savant atomist atins de radiații și a cărui moarte e de neîndădurat nu înțelege să renunțe nici o clipă la munca lui științifică. Soția îl așteaptă în holul policlinicii, dar el cere creionul lui, dorește să profite de fiecare clipă, să calculeze, să existe. La rîndul lui, cercetătorul Gusev — admirabil interpretat de A. Batalov — își va continua și el lucrările deși atins de radiații și conștient de pericolul la care se expune. Filmul urmărește nouă zile din acest an — poate ultimul — al lui Gusev, punînd în relief cu mare sobrietate de mijloace eroismul cotidian, pasiunea, simplitatea comunistului. Personajele par chiar preocupate să dea o tentă cit

prin contrast reliefaarea celor mai frumoase trăsături morale ale oamenilor sovietici. Kuzma încearcă să trăiască ușor, exploataînd o fată care nu și-a cunoscut bine părinții — dispăruți în război — dîndu-se drept tatăl ei. Dragostea Natașei, a acestei fete simple care simte nevoia unui om apropiat și intervențiile mai dure sau mai subtile ale oamenilor din jur, încep să-l transforme pe Kuzma.

Povestit așa, filmul poate părea destul de schematic. Dar e realizat cu marea putere de emoție a vieții adevărate, cu talentul viguros al regizorului Lev Kulidjanov, cu interpretarea excepțională a lui Iuri Nikulin și a Innei Gulaia. Încît nimeni nu-l poate privi decît mișcat, cu ochii încetșoși de lacrimi.

Cea mai mare reușită a lui Lev Kulidjanov (cunoscut spectatorilor noștri din filmul „Casa în care locuiesc” realizat împreună cu I. Seghel și „Casa părintească”), o constituie colaborarea cu actorii. I. Nikulin este clown la circuit din Moscova și a jucat pînă acum numai roluri comice în filme satirice de scurt metraj. Deosebirea dintre rolul din „Cînd copacii erau mari” și toate celelalte este uluitoare. Serios, — cum numai clownii pot să fie — de o mare sobrietate în gestică și de o sensibilitate care trece tot timpul dincolo de ecran, Iuri Nikulin și fără îndoială, Lev Kulidjanov, au demonstrat că îndrăzneala însoțită de talent duce întotdeauna la succes.

Simplitatea artistică, acest mare de-

Cvadrigele lui Apollo, de pe frontispiciul Teatrului Mare

Schimburi între „Scala” din Milano și Teatrul Mare din Moscova

La invitația conducerii Teatrului Mare, au venit la Moscova directorul teatrului de operă „Scala” din Milano, doctorul Antonio Heringuelli, conducătorul artistic al teatrului, Francesco Siciliani și directoroarea școlii de balet a „Scalei”, Esma Bulgnes.

Într-un interviu publicat în „Pravda”, A. Heringuelli vorbește cu căldură și entuziasm despre prima sa întîlnire cu Moscova și moscoviții, despre viața muzicală sovietică :

— Am vizitat de multe ori Moscova, dar... numai în imaginație — arată A. Heringuelli. Sînt fericit că astăzi visul meu a devenit realitate. Moscova este un oraș extraordinar! Mă bucur că aici se păstrează cu atîta grijă neprețuitele monumente istorice. Remarcabilul Palat al Congreselor, clădirea Universității, stadionul de la Lujniki, bazinul de înot, străzile largi și bulevardele noilor raioane ale Moscovei — toate acestea creează un ansamblu unitar cu istoricul nucleu al capitalei, Kremlinul.

Împreună cu prietenii mei, continuă oaspetele italian, am avut prilejul să văd la Teatrul Mare „Ivan Susanin” de Glinka, „Traviata” de Verdi, „Povestea țarului Saltan” și „Logodnica țarului” de Rimski Korsakov. Aceste spectacole ne-au ajutat să ne facem o idee despre nivelul foarte înalt al culturii muzicale sovietice. Spectacolul de operă cu „Ivan Susanin” poate fi sigur că va obține un remarcabil succes în orice țară și în fața celui mai sever auditoriu. În „Logodnica țarului” Irina Arhipova și-a confirmat încă o dată înalta ei reputație. Este o cîntăreață de clasă mondială. Am vrea s-o ascultăm pe scena „Scalei”. O impresie deosebită ne-a produs și corul și orchestra Teatrului Mare, care sînt foarte bine puse la punct

Pentru mine, a fost foarte plăcut să remarc că Teatrul Mare a rămas credincios vechilor tradiții realiste. Astăzi, punerea în scenă a spectacolelor clasice este foarte discutată. În această privință eu mă pronunț cu hotărîre împotriva „modernizării” clasice. Soluția scenică a spectacolului trebuie să corespundă pe deplin muzicii și epocii în care a fost compusă această lucrare, soluție adoptată și în teatrele muzicale sovietice. Noi știm că în Uniunea Sovietică se joacă cu mare succes opere ale compozitorilor italieni. La noi, la „Scala”, au fost reprezentate „Ivan Susanin” de Glinka, „Oaspetele de piatră” de Dargomișki, „Boris Godunov”, „Hovanșcina” și „Tîrgul din Sorocinsk” de Mussorgski, „Kneazul Igor” de Borodin, „Poveste despre orașul nevăzută Kitei”, „Sadko” și „Povestea țarului Saltan” de Rimski Korsakov, „Evgheni Oneghin” și „Dama de pică” de Ceaikovski, „Dragostea celor trei portocale” și „Ingerul de foc” de Prokofiev. Vom fi bucuroși să înscrim în repertoriul nostru opera lui Șostakovici, „Lady Macbeth din județul Mțensk”

La „Scala” și-a făcut stagiul un grup de tineri cîntăreți de la Teatrul Mare. La întîi septembrie își va începe stagiul la Teatrul Mare un grup de tineri balerini de la „Scala”. Aceasta reprezintă încă o formă a schimburilor culturale dintre teatrele noastre, care trebuie să devină tradițională. Trebuie să găsim și alte forme în domeniul relațiilor culturale. Primul pas în această direcție, reprezentat de schimburi de spectacole între „Scala” și Teatrul Mare constituie o mare realizare, merită să ducă la înflorirea artei muzicale în ambele noastre țări.

JEAN-LOUIS BARRAULT:

Primul turneu în U. R. S. S

Trupa „Théâtre de France”, condusă de Jean-Louis Barrault întreprinde un turneu în Uniunea Sovietică. Artiștii francezi și-au inaugurat spectacolele la Leningrad, unde au prezentat „Falsele confidente” de Marivaux, mimodrama „Visul lui Pierrot”, „Noaptea miniei” de Salacrou, „Amphitryon” și „Vicleniile lui Scapin” de Molière, precum și cîteva scurte pantomime. Oaspeții au fost mișcați de interesul viu cu care i-au întîmpinat atît cercurile teatrale leningrădene cît și publicul larg al spectatorilor.

— Iată-ne pe cale să facem cunoștință cu Leningradul și cu minunatul său public, care ne-a primit cu atîta căldură — a declarat Barrault unui reporter sovietic. În cele

cîteva ore libere care ne rămîn zilnic între repetiții și spectacole vizităm orașul acesta fermecător. Cunoșteam de mult renumele mondial al „Ermitajului” și de aceea ne-am început cu el călătoria prin oraș.

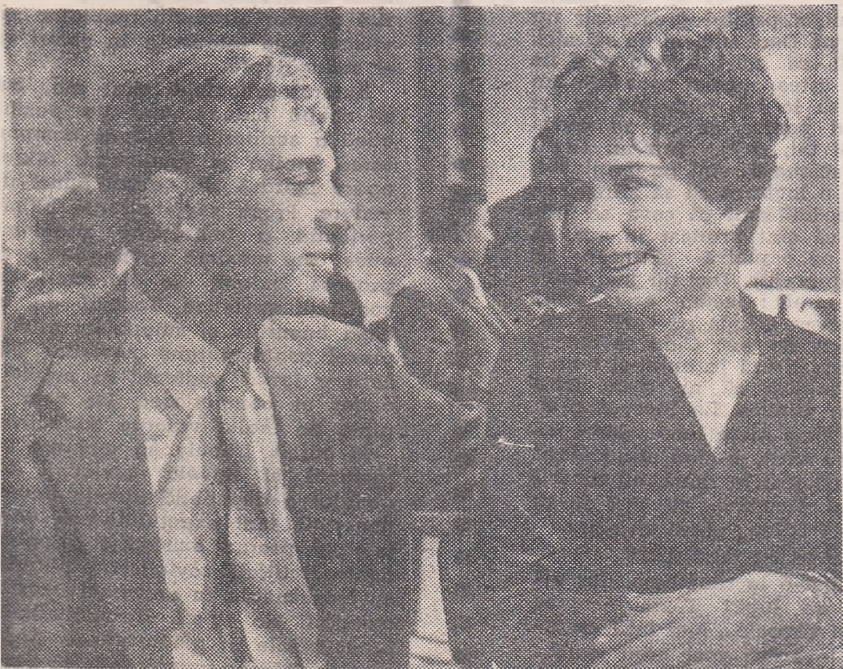
În privința condițiilor de lucru ce ni s-au creat la Leningrad, trebuie să spun că am simțit tot timpul spiritul de colegialitate. Între personalul tehnic al teatrului leningrădean și artiștii noștri s-au înnodat relații prietenești. Cred că vom pleca de aici cu amintiri de neuitat.

Vizita la Moscova ne interesează enorm. Și dacă publicul moscovit nu se deosebește de cel din Leningrad, vom fi foarte fericiti: Am început să

învăț rusește și chiar mă tem să nu se remarce la Moscova accentul meu specific leningrădean.

Jean Louis Barrault face apoi o prezentare a trupei pe care o conduce de aproape două decenii și care, de trei ani, a devenit teatru de stat. Trupa își are sediul în clădirea vechiului teatru Odéon, teatrul Revoluției franceze. El se află în vecinătatea Sorbonei și a altor instituții de învățămînt, iar spectatorii săi sînt în deosebi studenți și muncitori.

Jean Louis Barrault își exprimă speranța că acest prim turneu în Uniunea Sovietică nu va fi și ultimul. El dorește să se întîlnească la Moscova cu vechii săi muncitori Ilya Ehrenburg.

Innokenti Smoktunovski și Tatiana Lavrova în filmul „Nouă zile dintr-un an”

mai puțin dramatică evenimentelor grave pe care le trăiesc. Cu marea lui talent, Mihail Romm a știut să creeze o personalitate împletită între tragic și comic și să dea o mare putere de emoție unor întîmplări aparent mărunte.

Filmul este în primul rînd un film de idei. Personajele pun și dezbate cele mai importante probleme ale contemporaneității. Dar pe lîngă asta există în „Nouă zile dintr-un an” și o emoționantă poveste de dragoste, aceea dintre Gusev și Leolea (T. Lavrova), care evoluează foarte interesant pînă în ultima secvență și trece de fapt dincolo de sfîrșitul filmului.

Celebrul Alexei Batalov (să ne amintim de „Zboară cocorii”) nu dezmente nici de astă dată multiplu-talent (spectatorii noștri au văzut și filmul „Mantaua”, regizat de el) și creează un personaj complex, convingător pînă în cele mai mici amănunte. Alături de el I. Smoktunovski, un talent în plină ascensiune și cu mari posibilități compoziționale, realizează în rolul lui Kulikov un personaj interesant, cu mult fîresc. Filmul „Nouă zile dintr-un an” reflectînd din plin puternica personalitate a lui Mihail Romm constituie o minunată pledoarie pentru umanism.

Același lucru, dar pe alte coordonate, se poate spune și despre filmul lui Lev Kulidjanov („Cînd copacii erau mari” (scenariul N. Figurovski) realizat de studioul „Maxim Gorki”).

Urmărind evoluția lui Kuzma Iordanov, un om care nu-și găsește locul în societate, care bea și a cărui nu-i place munca, filmul prilejuiește

ziderat al artei cinematografice moderne se realizează din plin în fiecare secvență, în fiecare gest al personajelor episodice. Cît de emoționante sînt întîlnirea din gară, dintre Kuzma și Natașa, ca și discuțiile de pe podul plutitor tocmai prin participarea (specifică oamenilor sovietici) a celor din jur la bucuriile și necazurile altora.

Inna Gulaia va rămîne pentru spectatorii multă vreme identificată cu Natașa. Artista și personajul s-au contopit atît de bine, încît ne e greu să ni le imaginăm separat. Umerii puțin aplecați, mersul legănat, privirea temătoare, timiditatea și puritatea pe care le degajă întreaga ei făptură sînt ale Natașei. Și sînt atît de firești, atît de organice, încît par ale actriței.

De puține ori am văzut în film o țărancă atît de autentică.

Filmul „Cînd copacii erau mari” intrunește atîtea calități încît poate singur oferi un prilej de studiere a măiestriei în toate compartimentele sintezei cinematografice.

Alături de aceste filme, „În bătaia celor șapte vînturi” de Stanislav Rostotki, „Omul merge după soare” de Mihail Kalik, filmul lui Raizman „Dacă asta-i dragoste”, „Copilăria lui Ivan” de A. Tarkovski se adaugă la o listă de certe succese. Încît pe bună dreptate la Uniunea Cineaștilor și în studiourile sovietice se spune că anul 1962 a început prin a fi anul recoltelor bogate.

Mihai Iacob

N. Ahundov.

La pîriu. (Linogravură)

NIKOLAI
TIHONOV

Pagini de amintiri

Povestirea de mai jos este extrasă dintr-o carte de amintiri la care lucrează acum marele scriitor sovietic. Va fi o carte de amintiri despre un număr de scriitori contemporani, dar scrisă într-o manieră particulară. Așa cum a spus chiar Tihonov: „Nu pretind să zăvoresc într-o povestire sau două toată viața și toată opera cutărui ori cutărui maestru al literaturii sovietice; mă mulțumesc să aleg un moment sau mai multe dintr-o astfel de viață, dar destul de semnificative spre a face să reiasă deopotrivă caracterul omului și acela al operei sale“.

Nikolai Tihonov a consacrat șase episoade lui Piotr Pavlenko, din care reproducem fragmentul de față.

Pavlenko ținea să ne povestească cum de s-a putut întâmpla ca, pentru prima oară în viață, să-i fie și lui Șamil frică o dată.

— Nu se poate! sări Iusuf, nicio-dată nu s-a temut de nimic...

— Chiar Șamil mi-a mărturisit. Și să vedeți cum s-a întâmplat... Trebuia să fie dus la Kizlar și urma să fie escortat de un ofițer de dragoni din Nijni Novgorod. Ofițerul tocmai învățase să fotografieze și ținea mortis să aibă un portret al cunoscutului imam. Dar cum să facă? Dacă ar fi încercat să-și explice dorința lui Șamil ar fi durat o grămadă de vreme: imamul n-ar fi înțeles nimic și interpretul n-ar fi putut nici el fi de folos. Atunci ofițerul a închipuit un adevărat plan de luptă care avea mai ales în vedere efectul surprizei. Și-a pus mai întâi dragonii de strajă îndărătul unor tufișuri care înconjurau o grădiniță, în așa fel ca nimeni să nu-l poată deranja. Apoi, și-a așezat aparatul în baterie — aparatul avea o cameră obscură enormă, aducând cu o țevă de tun și acoperită cu o pinză neagră, — dar așa încât să nu trebuiască să miște trepidul de față cu Șamil. În imaginație, ofițerul și vedea cum avea să aducă un scaun în mijlocul grădiniței, cum avea să-l așeze pe Șamil, să verifice într-o clipă reglarea aparatului, să apese pe obturator și gata. Principalul era ca Șamil să nu strănască panică, și să nu se miște prea curînd. Și într-adevăr, treaba a mers ca pe roate. Dar autorul comediei ăștea n-ar fi crezut nici o clipă că se pusese el însuși în primejdie de moarte. Chiar Șamil a povestit mai târziu întâmplarea unor cunoscuți.

În dimineața aceea i s-a propus dar să iasă în grădină. Cum era prizonier, n-avea încotro. Dar era bănuitor: cine știe ce gânduri aveau rușii cu el. Și era mereu atent și ochiul lui ager nu scăpa nici un amănunt. Și deodată, ce vede? Îndărătul tufișurilor soldații cu arma la picior. Care va să zică, se luaseră măsuri ca să nu poată fugi! Însemna dar că-l pîndește o primejdie? Și uite că ofițerul rus îl poartă pe scaun, apoi îndreaptă spre el o mașină ciudată acoperită cu o pinză neagră, sub care Șamil zărește țeva camuflată a unui tunuleț. Nu mai încapă nici o îndoială: vor să-l ucidă. Dar Șamil nu înțelege să rămână pasiv, ci își pregătește în minte contraatacul. Ofițerul reglează tunul. Șamil așteaptă pe scaun, cu mina pe pumnal. Când ofițerul o să tragă, el o să se arunce la pămînt, pentru ca obuzul să treacă deasupra-î, o să

facă o săritură într-o parte, și o să-l înjunghie pe ofițer. Pînă atunci, însă, cu privirea nemișcată, convins că i-a sunat ceasul din urmă, Șamil stă drept pe scaunul lui, nu se clin-tește, dar se pregătește pentru săritură. Și uite că tunul nu trage. Deși ofițerul a scos călușul care astupa gura țevii și s-a strecurat sub pinza neagră, nu se aude nici o detunătură. Se vede că s-o fi stricat ceva! Și deodată ofițerul salută. își ia mașinăria iar Șamil e trimis la masă. De la ferestre, cei care-l întovărășesc pe Șamil în exil au urmărit întâmplarea mai mult șorți decît vii. Imamul își redobîndește, însă, numai decît singele rece. Nu-i mai puțin adevărat, însă, că în fața ciudatei guri de foc, care trebuia să-l ucidă, a simțit cum tremura. Și nu i-a fost rusine s-o mărturisească, dar e drept, mai târziu, după ce a aflat adevăratul tîlc al întâmplării din grădină. Căci ofițerul îi arătă portretul, și acesta îi plăcu. Dar multă vreme nu izbuti totuși să uite clipele grele prin care trecuse atunci...

Iusuf se simți și el incurat. Desăvîrșit povestitor în felul lui, ceru și dinsul cuvîntul spre a istorisi cum, o dată în viață, i-a fost la fel de frică ca lui Șamil...

— Asta s-a întâmplat în munți, în timpul războiului civil. Eu eram de-o șchioapă, dar de pe atunci voinic. Și țineam bine la mers. Nu mi se dăduse pușcă. Aveam numai pumnalul meu, un jungher adevărat de Kubaci, cu o lamă lungă, un *amuzga*. Eram în munți cu partizanii. Deodată se lasă noaptea: un frig ciinesc; o beznă s-o tai cu cuțitul... Trebuia să ne găsim un culcuș. Un partizan — eram cu toții trei — ne spune:

— Știu pe aici un cătun cu cîteva case. E undeva mai sus. Oamenii au fugit, am putea să rămînem acolo peste noapte.

Sus erau două case: una mai sus, alta mai jos, și încă o a treia aproape o ruină, o casă din acelea cărora muntenii le spun *sakla*. În casa pe care o aleseseră tovarășii mei era un frig care ne răzbea pînă la oase. Pentru că eu eram mai tînăr, mi-am spus:

— Du-te și fă rost de niște vreascuri.

— De unde?

— Ești destul de mare ca să știi și singur.

Și m-am dus. Îmi ziceam că trebuia să fie pe undeva pe-aproape niște tufișuri. Dar am dat peste un copac bătrîn. Era o piclă, să-ți înfigi degetele în ochi. M-am apropiat de copac. Era plin de niște luminițe

verzi. Ce-o fi și asta? Ce mai, sînt lupi! Mi-am luat picioarele la spinare și clătînînd din dinți, am sters-o. Cînd întorc capul: sus luminițe verzi, dedesubtul meu alte luminițe verzi... Unde să mai fug? Mi-am amintit atunci de *sakla* care era ceva mai jos și m-am acuiat acolo. Cum v-am spus, era jalnică la înfățișare și nu se dărimase de tot numai pentru că se mai sprijinea în niște prăjini groase cît un braț de om. Dacă nimeni nu stă aici, înseamnă că nu-i nevoie nici de prăjiniile astea, mi-am spus! Și am început să le tai, nădușînd tot, și orbecînd pentru că nu se vedea nimic. Și tai, și tai. Într-un târziu îmi dau seama că sînt pe terminate, mai dau o lovitură ca să sfîrșesc de tot, și deodată simt că ceva se prăbușește, că sînt aruncat în aer, că aterizez pe o piatră și încep să privesc împrejur. Dar nu mai înțelegem nimic: acum erau două case! Tăiasem grinda pe care se rezema *sakla* de sus. Cînd se culcase, se inveliseră în burci și numai așa se explică că nu și-au frînt oasele în cădere. La început n-au înțeles nici ei mare lucru, dar apoi, cînd m-au zărit, și cînd m-au văzut și cu jungherul în mină, au tăbărit asupra-mi. Doamne, ce mai m-au bătut! Mă băteau și-mi strigau:

— Voiai să ne ucizi, hai?

Aș fi luat-o la sănătoasa, dar mă temeam de lupi! Toată noaptea ne-au dat țircoale... Mai întii crezusem că tovarășii mei erau draci... Cînd mă gîndesc cum au căzut... A fost grozav! Zău dacă nu mi s-au întâmplat lucruri grozave în viață.

In romînește de George Marinescu

PREOCUPĂRI ACTUALE

Într-un cuprinzător articol publicat recent în revista „Voprosi literaturi”, intitulat „Codul moral al eroilor”, criticul F. Svetov supune unei analize amănunțite lucrările în proză apărute în ultima vreme. Autorul și-a propus să sublinieze dezbaterile etice caracteristice prozei sovietice contemporane, referindu-se la romanele și nuvelele unor scriitori ca V. Nekrasov, Em. Kazakievici, V. Tendriakov, B. Bednii, V. Kocetov, V. Fomenko, A. Rekemciuk și alții.

Autorul constată caracterul activ și influența pozitivă pe care o exercită colocviul etic din lucrările scriitorilor citați, ai căror eroi sînt urmăriți cu atenție iar comportarea lor în mediul înconjurător studiată multilateral, cu exigența pe care o degajă codul moralei comuniste inclus în noul Program al P.C.U.S. Conflictuale ascuțite care au stat la baza multora din lucrările apărute în ultimul an au servit drept platformă solidă pentru crearea unor caractere puternice și pentru evidențierea sensului înalt al moralei specifice societății sovietice în stadiul actual de dezvoltare.

O particularitate a conflictelor în care sînt antrenati eroii prozei sovietice contemporane constă nu atît în scara la care se desfășoară ele, cît în profunzimea de analiză a situațiilor și a personajelor respective. Scriitorii au urmărit nu numai consonanța cu datele realității, ci și modul de cristalizare a caracterelor în operele lor. Și tocmai datorită acestor strădăni realitatea sovietică este înfățișată în culori vii și seducătoare.

Autorul articolului citat mai sus se ocupă îndeaproape de poziția etică a scriitorilor față de comportarea eroilor și analizează cîteva opere literare din acest punct de vedere. Proza sovietică din ultima perioadă a îmbrățișat probleme etice de maximă generalitate și procese extrem de caracteristice societății sovietice. Tocmai de aceea bucuriile și suferințele eroilor prozei contemporane sovietice găsesc o largă audiență la publicul cititor și comportarea lor este o pildă de înaltă valoare educativă.

În sfîrșit, trebuie să amintim că romanul și nuvela sovietică au acordat o deosebită atenție tinerii generații, mai exact tînărului care pășește pragul existenței independente. Scriitorii sovietici au pătruns cu îndrăzneală în universul acestei categorii de tineri, dezvoltîndu-le preocupările și călăuzindu-le pașii spre o viață de muncă rodnică pentru societate și plină de satisfacții pentru propria lor existență.

R. C.

SOLII REVOLUȚIEI

Pe unde trec și Adevărul trece,
Lumina risipește picla rece,
Prin aer pendulează și-ncepe sa se cearnă
Primordială oră-a Palatului de Iarnă.
Și urcă, iar, pe trepte de piatră, uriașii!
Puternici, implacabili le sînt pașii.
Ascultă-i cum răsună, ca-ntr-o imensă sală
Piane zguduite de forța muzicală.
Da. Cerul de lumină se-ntinde nu se strînge:
E flacăra ce arde obida și dezastrul,
E singele din largul seninului albastru.

Balcoanele-ncărcate, mulțimea de pe strada
Cu mii de ochi i-așteaptă să vină și să-i vadă.
Vă-ntîmpină candoarea copiilor timizi,
Înalta geometrie turnată-n cărămizi,
Covoarele țesute de-atentele priviri,
Buchetele de roșii trandafiri,
Și pîinea rumenită de astăzi și de miine.
Vă-ntîmpină o țară cu trandafiri și pîine.

Virgil Teodorescu

Mic îndreptar pentru croazieră

Schiță umoristică de VL. DJHOVICINȚI,
M. SLOBODSKOI

Am făcut de curind o croazieră în jurul Europei. La ce să ascundem, grozav ne tenta ideea să scriem câte ceva despre cele văzute. Drept care ne-am aprovizionat cu o grămadă de cărți despre țările europene. Vroiam să descoperim „petele albe” de pe traseul nostru, pe care nu reușise să le descrie încă nimeni pînă la noi. Dar n-am izbutit. Totul a fost descris. Inele lucruri chiar de două ori. Unele principale — între zece și douăzeci de ori. Aproape fiecare turist a făcut descoperirea că Parisul este un oraș al contrastelor. Londra — la fel. Ca să nu mai spunem de Neapole. Nu mai spunem fiindcă s-a spus.

La un moment dat am ajuns la concluzia că putem scrie numai despre faptul că nu trebuie să scrie toți la fel. Dar și despre asta s-a mai scris.

Așa că ne-am mulțumit să descriem cum decurge o croazieră. Fie că despre asta întâmplător n-a scris nimeni, fie că întâmplător n-am aflat noi că s-a scris.

Cele de mai jos vor fi deci un fel de îndreptar pentru cei care pleacă în croazieră.

Emoțiile pe uscat

Mai întii participi la adunarea generală a turiștilor.

Aici asculti o informare asupra itinerariului. Dacă vrei să-ți planifici timpul, trebuie neapărat să îți seamă că de regulă sedința se prelungește. Nu numai pentru că așa e tradiția, ci și pentru că emoția pricinuită de necunoscut îi face pe turiști să pună o sumedenie de întrebări de importanță arzătoare.

— Poimîine vom fi la Copenhaga, anunță reprezentantul „Inturistului”. Apoi vom sta trei zile la Londra, după care vom vizita Parisul. E clar?

— Clar! răspunde sala într-un glas.

— Nu mai sînt întrebări?

— Am eu o întrebare, se ridică numaidecît un turist. Spuneți-mi, vă rog, vom vizita Copenhaga?

— Sigur, sigur... răspunde răbdător mult încercatul reprezentant al „Inturistului”. Alceva?

— Aș vrea să știu cît stăm la Londra? se interesează al doilea turist.

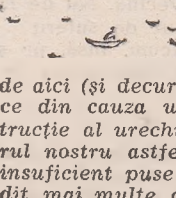
— Trei zile, răspunde printre dinți reprezentantul. Trei zile... Vă rog să vă notați.

— Știm asta, tovarăși! se indignează al treilea turist. Mai bine să ni se spună de ce nu vizităm Parisul.

Cînd se stabilește că vom vizita totuși Parisul, se găsește al patrulea turist care cere insistenț să se precizeze dacă ne vom opri și la Copenhaga.

În cele din urmă motonava se desprinde de țarm. Emoțiile de pe uscat iau sfîrșit și încep

emoțiile pe apă

Trebuie să amintim că partea cea mai importantă și absolut obligatorie a croazierei este raul de mare.

Raul de mare și toate cîte decurg de aici (și decurg destule) se produc din cauza unui defect de construcție al urechii mijlocii. Pe vaporul nostru astfel de urechi mijlocii insuficient puse la punct s-au dovedit mai multe decît ne puteam aștepta.

În general, după asigurările date de spiritulul căpitan secund, balansul fusese planificat abia în golful Biscaia, în apele Spaniei. Dar motonava noastră zburdalnică și energică era probabil obișnuită să depășească planurile. Așa că a început să-și facă de cap încă pe drumul de la Copenhaga spre Londra, în marea Nordului.

Explicația pe care ne-am dat-o e că marea Nordului, după cum se

știe, are malurile foarte joase, pe alocuri chiar mai joase decît nivelul apei. Dacă ne-am imagina o ceașcă de ceai ale cărei margini sînt mult mai joase decît nivelul lichidului dinăuntru, ar fi clar că băutul ceaiului în condiții atît de paradoxale nu s-ar termina cu bine.

Așa s-a și întîmplat. În condițiile date, marea ar fi trebuit ori să se reverse peste maluri, ori să se adune la mijloc. Din aceste două posibilități ea a preferat-o pe ultima. Și cum s-a întîmplat să nimerim exact pe partea cea mai ridicată, a început raul de mare...

Toți membrii echipajului i-au îngrijit pe pasageri de parcă le-ar fi fost rude. Sentimentul că formăm o singură familie a fost accentuat și de faptul că în clipele cînd de obicei se strigă: „Oj, mamă!”, mulți turiști clamau cu glasuri sfîrșite: „Oj, căpitane!”.

Călătorii au teorii proprii în ce privește metodele de luptă împotriva răului de mare. Unii preferă lămîia, alții susțin superioritatea unui soi de pește din marea Caspică, în sfîrșit alții n-au încredere decît în varza acră.

Mijloacele de luptă împotriva răului de mare sînt într-adevăr numeroase. Și foarte diferite. Ceea ce le unește e, credem, absoluta lor ineficiență.

Singurul mijloc verificat, fără greș, pe care vi-l putem recomanda este să debarcați din cînd în cînd în portul cel mai apropiat, fiindcă, după cum se știe, pe uscat nu poți avea raul de mare.

Din fericire astfel de popasuri sînt prevăzute în itinerar. Dar pe uscat, în fața turistului se ridică o nouă problemă foarte importantă:

Cum să păstrezi impresiile

O croazieră cuprinde întotdeauna cîteva țări. De aici, un noian de impresii de neuitat, care, ca să nu se steargă, trebuie neapărat fixate.

Impresiile, ca și alimentele, se păstrează greu în stare proaspătă. Timpul le vestejește și le alterează. De aceea s-au și inventat mijloace corespunzătoare de păstrare: pentru alimente — conservarea, pentru amintiri — fotografia.

Experiența a arătat că printre turiști foarte mulți sînt începători în ale fotografiatului. De aceea e bine uneori să te consulți cu tovarășii de călătorie mai experimentați, asupra diafragmei sau a butonului care trebuie apăsat. Dar cum fotografiile cu experiență sînt puține, iar cei fără, cu diuimul, e bine să fii atent cînd pui astfel de întrebări.

Acum, despre alegerea obiectului. De obicei, turiștilor le place să se fotografieze pe fondul monumentelor istorice. Lipsa de înfumurare este o trăsătură foarte frumoasă. Iar atitudinea față de monumentul istoric, ca de la egal la egal, scoate întotdeauna în evidență modestia turistului.

Așa că, în timpul vizitării vechilor piețe și monumente, se formează tot felul de grupuri și compoziții artistice.

— Ce moschete e asta?

— Aia — Sofia.

— Ah, fotografiază-ne, te rog, cu Aia-Sofia!

— Ascultă, trage-mă în poză cu Carol cel Mare!

— S-a făcut, dar după aia ne fotografiem toți trei: tu, eu și Oliver Cromwell.

Legăturile istorice se înnoadă repede. Turiștii politicoși sînt de obicei atenți cu partenerii lor de fotografie. Ca exemplu pozitiv, vom cita cazul unui turist serios care, fotografiindu-se pe fonduri istorice, îl întreba mereu pe fotograf: „Dar el se vede? Dar ea se vede?”.

În cazul de față „el” era, să zicem, Sfîntul Petru (basilica din Roma). Iar „ea” — catedrala Notre-Dame din Paris...

În romînește de IULIA SCUTARU

LA ORAȘE ȘI SATE
CEREȚI ȚESĂTURILE
DE CALITATE

**DIPTINĂ
BARCHET
FINET**

IMPRIMATE ȘI UNII
PRODUSE DE

INTREPRINDERILE TEXTILE GALATI

La excursie nu uitați
ciocolata
ESTE STIMULENTĂ ȘI RECONFORTANTĂ

Cadouri

PLĂCUTE • UTILE • EFTEINE

- SERVICII DE MASĂ LICHIOR, CAFEA ETC.
- VASE DE FLORI ȘI BIBELOURI

PRODUSE DE FABRICA

FAIANȚA
SIGHIȘOARA

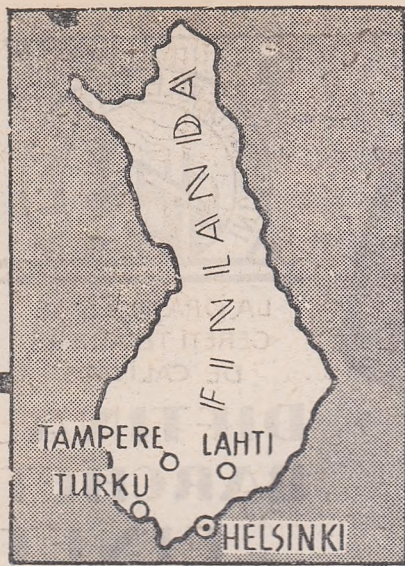

Consumați produse de

FRANZELARIE SUPERIOARĂ

cozonaci, franzele București, cornuri cu lapte etc.

Au un gust plăcut și sînt hrănitoare

SUOMI

ȚARA LACURILOR ȘI PADURILOR

LAHTI

În prima seară, Lahti ne întâmpină cu pătratele strălucitoare de sticlă, piatră, aluminiu și oțel ale clădirilor sale.

— Hiiveaea piaiveaea! Bună ziua! Și haideți mai repede, ne spune Eila Sirnele, o față cu părul blond și nasul cîrn. Ne așteaptă membrii asociației „Finlanda—U.R.S.S.”.

O casă obișnuită. Înainte, a fost aici o tipografie. Ca toate cluburile de acest fel din Finlanda, ea a fost amenajată de membrii organizațiilor democratice.

O cameră mare, curată, cu pereții goi. Două dulapuri, pe care sînt lipite reclame pentru oranjadă. Mesele sînt alcătuite din niște scinduri simple, așezate pe picioare de lemn. După cum este obiceiul aici, cu toate că încăperea e luminată de becuri puternice, câteva lumînări pîlpăie slab în niște vase mici, îmbrăcate în staniol.

— Sîntem foarte bucuroși că aici, în casa noastră, au venit atît de mulți oaspeți sovietici, ne spune Eila, îmbrujindu-se la față.

Ghidul nostru, Eila, este secretara organizației districtuale a asociației „Finlanda—U.R.S.S.”. Lucrează în locul soțului ei care, la invitația Uniunii asociațiilor sovietice de prietenie cu țările străine, studiază la Universitatea din Moscova.

— La noi există un obicei, ne spune Eila. Mai întii cîntă gazda, apoi oaspeții.

Și începe să execute un cîntec popular vesel.

Gazdele cîntă, cu însuflețire. Începem să fredonăm și noi. Deși nu au trecut decît cîteva minute de la întîlnirea cu aceste gazde ospitaliere, începem să ne simțim cît se poate de bine.

★

Dimineată la Lahti. Încă din zori, în piața din centrul orașului încep să se adune camioane și căruțe, limuzine și trăsuri lăcuite, tractoare cu remorci și roabe. Și toată piața se umple de corturi, chioșcuri, măsuțe... Aici se găsesc de toate: legume, fructe, obiecte făcute de meșteșugari și produse ale unor firme mari. Și chiar flori naturale, în această lună geroasă și cu zăpadă: lalele trufașe pe lujerul lor de un verde palid, garoafe parfumate, crizanteme... În Finlanda am întîlnit pretutindeni flori: în piețe și în vitrinele magazinelor, în locuințe, hoteluri și săli de școală.

La ora unu, comerțul încetează. Piața devine pustie și nimic nu mai amintește de agitația din cursul dimineții.

★

Ne aflăm pe o colină împădurită, în fața unui obelisc înalt din granit roșu, pe care scrie: „Ați mers la moarte pentru frăția între popoare, pentru ca soarele libertății să răsară deasupra țării”.

Acest obelisc amintește de multe... În ianuarie 1918, burghezia finlandeză, cuprinsă de panică în fața revoluției din Rusia și a creșterii mișcării revoluționare a proletariatului finlandez, a declanșat un război civil. Muncitorii, țărani și intelectuali progresiști s-au unit în detașamentele Gărzilor roșii și au dat o ripostă hotărîtă gardiștilor albi. Atunci, contra-revoluția a chemat în ajutor armatele imperialiștilor germani...

La Lahti s-au dat cele mai crîncene lupte dintre muncitorii din gărzile roșii și gardiștii albi ajutați de mercenarii străini. Orașul a trecut de cîteva ori dintr-o mîna în alta. Batalionul de femei din gărzile roșii s-a acoperit de glorie. El a luptat pînă la ultimul cartuș.

Obeliscul de granit a fost înălțat pe mormîntul comun al femeilor din acest batalion.

★

Înainte de a părăsi orașul, am vizitat Complexul școlilor de meserii din Lahti, care este mîndria orașului și a întregii țări. Complexul cuprinde multe școli: industrială, de construcții, tehnică, lucru manual și gospodărie, in-

Pe străzile unui orașel finlandez...

dustrie meșteșugărească, surori medicale și altele.

Clădiri frumoase, săli de sport, bazine pentru înot cu trambuline... Dar în aceste școli nu pot învăța mulți copii.

În Finlanda, problema învățămîntului este foarte complicată. Și la Lahti, ca de altfel în întreaga țară, nu sînt școli suficiente: sînt trei candidați pe două locuri. Școala populară de opt ani nu dă dreptul la continuarea studiilor într-un institut sau la universitate. Pentru aceasta trebuie ca, după patru clase de școală elementară să intri la liceu unde înveți încă opt ani. Iar studiile la liceu costă mulți bani.

Studentii din institutele superioare de învățămînt trebuie să plătească taxe chiar și pentru examene. Cheltuielile unui student sînt aproape egale cu salariul unui muncitor. Iată de ce vîrsta medie a absolvenților facultăților din Finlanda este de 29 de ani.

★

Drumul șerpuieste pe niște coline. De o parte și de alta este străjuit de blocuri uriașe de piatră și de vile din lemn vopsite în roșu, crem sau albastru. Și cît vezi cu ochii — păduri, păduri de conifere, care ocupă două treimi din teritoriul Finlandei, constituind principala materie primă pentru industrie.

Cu toate că este mijlocul lui decembrie, e neașteptat de cald și zăpada e gata-gata să se topească. Pentru Suomi, această temperatură în toiu iernii nu este un capriciu al naturii. Cu toate că Finlanda este una din țările cele mai nordice din lume, are o climă destul de dulce. Chiar în Laponia, temperatura medie în februarie, luna cea mai rece a anului, oscilează între minus 11 și minus 15 grade.

Deodată, ne apare în față un șir de lacuri lunguiețe, cu malurile acoperite din loc în loc cu păduri și insulițe pitorești.

— Cum se numește lacul acesta? — Dar parcă le mai ții minte numele! Sînt atît de multe!...

Există o legendă despre felul cum au luat naștere aceste lacuri. La facerea lumii, un înger căra apă pentru crearea unei viitoare mări. Tot privind la stele s-a împiedicat și a vărsat apa pe pămîntul pietros al Finlandei. Așa glăsuiește legenda că s-au format cele 56.000 de lacuri mari și mici din Suomi.

Dar 56.000 nu este cifra exactă. Finlandezii susțin că există mai multe lacuri. Ele ocupă aproximativ opt la sută din întreg teritoriul țării.

Cu toate acestea, 33 la sută din suprafața Finlandei o ocupă mlaștinile; an de an ele pun stăpînire pe noi terenuri. Chiar denumirea țării, Suomi, înseamnă în finlandeză „Pămînt mlaștininos”.

Dar mlaștinile sînt pe undeva departe de șosea. Iar de-a lungul ei s-au instalat, ca la paradă, pini și brazi cu ramuri aproape încrămenite. Copacii se tem parcă să se miște pentru ca nu cumva să-și scuture de pe ramuri dantela argintie de zăpadă. La intervale egale, sînt instalate pompe cu benzina cu reclame luminoase: „Ford”, „Esso”, „Union”. De altfel, întreprinderile regilor americani ai petrolului, care s-au instalat în această țară, trebuie să prelucreze și să vîndă uneori clienților și petrolul sovietic pe care Finlanda îl importă. Iar pe șosele, pe străzile orașelor, în stațiile de parcare pot fi întîlnite la tot pasul autoturisme „Moskvici”, „Volga”, „Cealka”, ca și autocamioane și motociclete sovietice. Automobilele noastre se bucură aici de mare căutare. Anul trecut a fost stabilit chiar un record original. La Helsinki s-a vîndut al 25.000-lea „Moskvici”.

TAMPERE

Ne îndreptăm grăbiți spre o clădire înaltă cu un basorelief pe zid, dedesubtul căruia este scris în limbile finlandeză, suedeză și rusă cuvîntul Lenin.

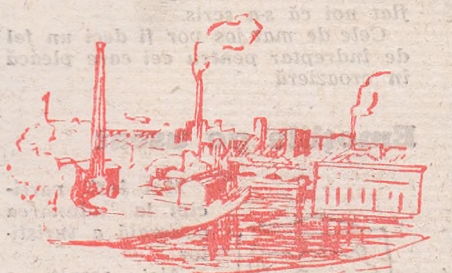
Aici, în această clădire, unde la începutul secolului nostru funcționa o universitate muncitorească, a avut loc în decembrie 1905, prima conferință de la Tammerfors a P.M.S.D.R. (în Suomi există două limbi de stat: finlandeză și suedeză. În suedeză Tampere se numește Tammerfors). În acele zile, a început insurecția armată la Moscova. La propunerea lui Ilici, delegații au încheiat în grabă lucrările conferinței și au plecat la locurile lor, pentru a participa la insurecție. În sălile unde a avut loc istorica conferință, la inițiativa asociației „Finlanda—U.R.S.S.” a fost deschis în 1946 Muzeul Lenin.

Înainte de Marea Revoluție din Octombrie, Lenin a fost în cîteva rînduri în Finlanda. Fotografiiile înfățișează locurile pe unde a umblat, casele din Lahti, Tampere și Helsinki în care a stat. Comuniștii finlandezi au păstrat lucrurile de care s-a folosit Ilici. Într-un colț al sălii este mobilierul din locuința mecanicului Arthur Blumckwist, unde a locuit Lenin în

august și septembrie 1917. La o masă mică, Vladimir Ilici a scris lucrarea „Statul și revoluția”.

În muzeu sînt multe materiale care atestă că Vladimir Ilici a sprijinit consecvent ideea acordării independenței Finlandei.

Numărul vizitatorilor muzeului crește continuu. În 1960, muzeul a fost vizitat de zece mii, iar în 1961, de douăzeci de mii de oameni. Sînt muncitori, studenți, elevi, intelectuali,

TURKU

N-am văzut stema acestui oraș, dar nu știu de ce am convingerea că ea reprezintă o navă. Căci Turku, situat la vărsarea riului Aura-loki în Golful Botnic, este un mare port la marea Baltică. El nu îngheață niciodată. Turku este cel mai mare centru al construcțiilor navale din Finlanda. Uriașele macarale ale șantierelor ștau îngrămădite pe cheiurile orașului și în împrejurimile lui. Și încă o particularitate „maritimă” a acestei localități: arhipelagul Alands este situat foarte aproape de oraș. El numără cîteva mii de insule, multe dintre ele legate prin șosele.

Numeroase orașe din Suomi au relații de prietenie cu orașe sovietice: Helsinki cu Moscova, Tampere cu Kiev, Lahti cu Zaporojie, Kemi cu Volgograd, Kotka cu Tallin, Turku cu Leningrad...

Pe șantierul „Kreiton Vulkan” ni s-a arătat un mare vas, gata de lansare la apă...

— Are un deplasament de 12.200 de tone. Este unul din vapoarele comandate șantierului nostru de către Uniunea Sovietică...

Volumul comerțului sovieto-finlandez crește continuu. Acordul comercial încheiat pe cinci ani prevede că în 1965 comerțul dintre cele două țări să se cifreze la aproximativ 500 miliarde de mărci finlandeze, ceea ce reprezintă o cincime din comerțul exterior al Finlandei. Primul loc pe lista de mărfuri finlandeze îl ocupă produsele industriei de prelucrare a metalelor: spărgătoare de gheață Diesel-electrice, motonave pentru transportul mărfurilor solide, remorcher, petroliere și alte tipuri de nave. Și dacă ți-nem seama că Turku este cel mai mare centru de construcții navale din Finlanda ne putem da lesne seama ce importanță are pentru locuitorii lui colaborarea cu țara vecină. Nu de mult, orașul Turku a avut de suferit din cauza șomajului. Acum, însă, pe șantierele lui se simte lipsa mîinii de lucru...

★

De regulă, locuitorii din Turku arată vizitatorilor străini catedrala înălțată în 1229 și-i plimbă prin sălile de muzeu ale unei fortărețe care numără pe puțin șapte sute de ani. Dar pentru Turku este o mică insignă, care înfățișează două mîini ce se strîng puternic. Insigna este consacrată Lunii prieteniei fino-sovietice care are loc în fiecare an în noiembrie-decembrie.

V. Ponizovski